

๑๕๗

ชื่อจ๊อคคนดี
ข้าผู้นี้มิใช่สตรีหน้าเงินนะเจ้าคะ
门前花多

1

ไปคู่เจิงชวง 白鹭成双
เขียน

littleell.

แปล

๑๕๑๔ คือรากรากฟ้าสัปดาห์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คะคุณผู้อ่านทุกท่าน สำนักพิมพ์อรุณน่านิยายรักโรแมนติค - คอเมดี้ อบอุ่นหัวใจของนักเขียนฝีมือดี การันตีความสนุก - ไปลุ้นเจียงชวง มาเสิร์ฟอีกแล้วค่ะ เมื่อกลางปีเพิ่งเสิร์ฟเรื่องราวความรักซุลมุนแต่งงาน สลับคู่ไปหนึ่งชุด (เรื่องวิวาห์ครึ่งครั่ง อลเวงสลับคู่ตัวเอง) ตอนนี้จะเสิร์ฟอีกหนึ่งชุด (6 เล่มจบ) ให้คุณผู้อ่านได้อ่านอย่างจุใจเลยคะ

สำหรับเรื่องชื่อจ๊อคนดี ข้าพเจ้าไม่มีใช้สตรีหน้าเงินนะเจ้าคะ จุดเริ่มต้นของเรื่องก็เป็นการแต่งงานเช่นกัน และเป็นการแต่งงานอย่าง ผิดฝาผิดตัวเหมือนกัน ทั้งเรื่องราวยังเลยเถิดถึงขั้นเข้าหอด้วยกันแล้ว แม่ฝ่ายสาวที่จะต้องแต่งกับพ่อมาแต่งกับลูก ส่วนหญิงสาวคนรักของลูก ไปแต่งกับพ่อ วุ่นวายยกใหญ่ทีเดียวคะ ทว่าแม้โครงเรื่องจะคล้าย แต่เนื้อหาและโทนเรื่องต่างออกไป ไม่ใช่เรื่องราวความรักใสๆ ระหว่าง ชายหนุ่มปากแข็งกับเด็กสาวไร้เดียงสาอย่างเรื่องวิวาห์ครึ่งครั่งๆ แต่เป็นความรักระหว่างชายหนุ่มที่ภายนอกจะต้องปกครองแค้น กับแม่ฝ่ายสาวที่ต้องเอาชีวิตรอดและเก็บสะสมเงินไปช่วยคนที่รักให้ได้ โทนเรื่องจึงเคร่งเครียดเข้มข้นกว่า (แต่อย่างไรก็ยังคงตลกโปกสได้ล ไปลุ้นเจียงชวงเช่นเดิมคะ รับรองได้)

เส้นหมยจึงจะฝ่าฟันเอาตัวรอดจากชายหนุ่มที่แต่งงานด้วย
สตรีในजनของเขา และบิดาของเขาที่คอยแต่จะกำจัดงานให้พันทาง
ได้อย่างไร ไหนจะน้องชายเขาที่ร้ายกาจไม่แพ้กัน ระหว่างพระ-นาง
ของเราจะเกิดเรื่องใดขึ้นบ้าง เกมการเมืองจะเป็นอย่างไร ขอเชิญ
คุณผู้อ่านร่วมประสพไปพร้อมตัวละครได้เลยค่ะ

หวังว่าจะถูกใจกันนะคะ

จสณ

การแต่งงานสลับคู่

เส้นหมยจึงฝัน

นางฝันเห็นผ้าแพรแดงแขวนสูงเต็มห้อง เทียนคู่มังกรหงส์
สว่างไสว ชายหนุ่มรูปงามหาที่เปรียบมิได้เดินมาอุ้มนางกลิ้งเข้าผ้าห่ม
นกยวนยางเคียดคูอย่างอ่อนโยน

คนผู้นี้อ่อนโยนยิ่งนัก กอดนางไว้คล้ายกำลังกอดสมบัติล้ำค่า
บางอย่างอย่างไรวางนั้น ระมัดระวังกลัวว่าจะตกกระแทกแตกสลาย
ที่ยังถอดรองเท้าปักให้นางอย่างนุ่มนวลอีกด้วย

“จันทรากระจำงกมลชลธาร หมายถึงคู่เนิ่นนานทศวรรษ
ยามนี้จึงได้มาแนบอก”

คนผู้นี้พลันเอ่ยกลอนขึ้นมาบทหนึ่ง เส้นหมยจึงฟังไม่เข้าใจว่า
หมายความว่าอย่างไร ทว่าเมื่อเสื้อผ้าทั้งหมดบนกายถูกเปลื้องออก
ตามแรงของเขา ใบหน้าก็แดงก่ำขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

เทียนดับลง ผ้าคลุมหน้าถูกเปิดออก

“เจ้าเป็นใคร” นางถามออกมาขณะที่กำลังสับสนมึนงง

บุรุษหัวเราะเสียงเบา “เด็กโง่ ข้าเป็นสามีเจ้า”

สามี? เล่นเหมยจิ้งนี่อึ้งไป สามีของนาง...ตายไปครึ่งปีแล้ว

คนด้านบนทาบทับลงมา ก้มหน้าจูบนางอย่างลึกซึ้ง ใช้ฟันกัดเชือกตุ้โต¹ ของนางให้หลุดออก ถามด้วยน้ำเสียงลุ่มลึกขึ้นจนมากกว่า “อยู่ไ้ร้างช้า เจ้ายังคิดถึงผู้ใดอีก หืม?”

ร่างกายแข็งเกร็ง นางรีบเอ่ยเสียงเบาว่า “ไม่...”

คนผู้นี้คล้ายเดิมจนเมามาย เดิมทีก็ไม่ฟังว่านางกำลังกล่าวสิ่งใด กัดชอกคอของนางแล้วเริ่มขยับกาย

นกยวนยางแนบชิดสอดประสาน เล่นเหมยจิ้งเจ็บปวดจนร้องออกมา คนด้านบนจึงเคลื่อนกายข้างหลังทันใด จมพิศตรอบหน้าของนางด้วยความอ่อนโยน ก่อนจะจูบนางอย่างเบาบาง เอ่ยเสียงเบาและนุ่มนวลว่า

“ซำรักเจ้า”

เป็นสามคำที่ไ้เพราะยัง!

ที่ตึงหูเจ็บแปลบ ใบหน้าของเล่นเหมยจิ้งแดงกำจจนกลายเป็นสีเดียวกับผ้าห่ม กัดฟันทนรับการปรนเปรอครั้งแล้วครั้งเล่าของเขา ครั้งใดที่อดกลั้นไม่อยู่ก็จะส่งเสียงออกมา เขินอายจนทั้งลำคอแดงกำ

คนผู้นี้ปั่นขึ้นมาจากด้านล่างได้ก็ถือว่าเก่งกาจสามารถแล้วหรือ ถึงกล้ารังแกนางได้เช่นนี้

พลังของความไม่ยอมแพ้ผุดขึ้นจากภายใน เล่นเหมยจิ้งแน่นปาก อดกลั้นต่อความรวดเร็วที่ราวกับจะแหลกสลายเป็นเสี่ยงๆ หาโอกาสพอเหมาะพอดีพลิกตัวขึ้นกดคนบนร่างเอาไว้ ดวงตาคู้งามจ้องมองบุคคลในความมืด ออกแรงทั้งหมดที่มีเริ่มบิดกายยั่ววนเขา

¹ คือ เลื่อนชั้นในของสตรีในสมัยโบราณ มีลักษณะคล้ายผ้ากันเปื้อน มีเชือกรัดรอบลำคอและเอว

บุรุษเบื้องล่างรู้สึกไม่อยากจะเชื่ออยู่บ้าง กระนั้นกลับสุด
ลมหายใจเฮือกหนึ่งแล้วหลับตาลง

ร้อนแรงถึงเพียงนี้เชียว? ช่งเหลียงเหนียวกริมฝีปาก ชายา
ของเขาช่างเรียนรู้ได้ดียิ่งนัก เพิ่งครั้งแรกก็กล้าทรมานกันถึงเพียงนี้

แต่ว่า...ก็ทำให้เขารู้สึกอดรนทนไม่ไหวเสียเหลือเกิน

ช่งเหลียงเหนียวอยากจะทน แต่สุดท้ายก็ทนไม่ไหว พลิกกายขึ้น
ทาบทับนาง พนมสุราว่า “เจ้าเสร็จแน่!”

เส้นหมยจึงกำลังคิดจะเอ่ยว่าเจ้านะลิที่เสร็จ แต่คาดไม่ถึงว่า
จะเผชิญกับการช่งชิงที่แสนบ้าคลั่ง อย่างไม่เสียผละกำลังของบุรุษ
ก็ได้เปรียบ ตลอดคำคืนนี้ เส้นหมยจึงต่างไม่อาจพลิกตัวขึ้นมาได้อีก

คำคืนแห่งการร่วมหอ ผอจื่อ²สองคนที่แอบฟังความเคลื่อนไหว
ด้านในห้องผ่านผนังยกมูมปากขึ้นยิ้ม หันกายเตรียมไปรายงานข่าว
อีกคนยื่นมือดึงนางเอาไว้ “เจ้าโง่รี จะไปไหนกัน วันนี้เยียนอ่องของ
พวกเราเข้าพิธีแต่งงานเช่นกันมิใช่หรือ เจ้ายังจะไปปรบกวณการเข้า
ห้องหอของท่านอ่องเพื่อเงินรางวัลได้อีกหรืออย่างไร”

“จริงด้วย ข้าเกือบลืมไปแล้ว ดูสมองข้านี้สิ!” ผอจื่อที่กำลัง
จะวิ่งออกไปยังฝ่าเท้าเอาไว้ ก่อนจะตีศีรษะตนเอง “วันนี้ไม่เพียงชื่อจื่อ³
เท่านั้นที่เข้าพิธีแต่งงาน ท่านอ่องของพวกเราแต่งงานด้วยเช่นกัน แฮ่อ
ต่างก็รีบร้อนกันวันนี้ ว่ากันว่าเป็นฤกษ์งามยามดีที่สุดของปีนี้แล้ว”

“ก็ใช่ะนะลิ บิดาและบุตรชายเข้าพิธีแต่งงานพร้อมกัน เรื่อง
มงคลพ้องคู่...แม้ได้ข่าวมาว่าท่านอ่องของพวกเราตบแต่งกับหญิงม่าย

² คือ หญิงรับใช้

³ ชื่อจื่อ คือบุตรชายคนโตของตระกูลหรือบุตรที่ได้รับการแต่งตั้งให้สืบบรรดาศักดิ์
ต่อจากบิดา ส่วนใหญ่เป็นบุตรที่เกิดจากภรรยาเอก

ก็เกิด แต่ว่ากันว่าหญิงม่ายผู้นั้นโบยหน้าดงมล่อมเมือง อีกทั้งยังเป็น
บุตรบุญธรรมของตระกูลสีห์ แต่งมาคอยปรนนิบัติรับใช้ท่านเอง
ก็ถือว่าใช้ได้”

ถึงจะกล่าวออกไปเช่นนี้ แต่เมื่อพอจื๊อทั้งสองพูดคำว่าหญิงม่าย
ออกมา บนใบหน้าล้วนเผยความดูหมิ่น

หญิงม่ายแต่งงานใหม่จะต้องเป็นชีปากชาวบ้าน เพียงแค่ผู้ที่แต่ง
ด้วยดี พวกนางจึงไม่กล้าพูดพล่ามเท่านั้น หากเป็นพวกชาวบ้านคง
ถูกปาก้อนหินใส่จนตาย! ซาย่าเองคนใหม่ผู้นี้ถือได้ว่าโชคดีนัก

เพียงแต่ภายหลังคงอยู่ปรนนิบัติดูแลท่านเองในจวนเองเท่านั้น
เกรงว่าคงมีกล้าปรากฏตัวโดยง่ายจึงจะถูก!

ทว่าทางด้านซาย่าชื่อจื๊อนี้จึงจะเรียกได้ว่าราชมารดาเกยอย่าง
แท้จริง เป็นเพื่อนเล่นกับชื่อจื๊อมานานหลายปีเพียงนี้ ในที่สุดความ
พยายามก็ประสบผล บิดาผู้เฒ่าประจวบจวนเองของนางคงได้เลื่อน
ตำแหน่งแล้วกระมัง!

วิจารณ์กันอยู่พักหนึ่ง พอจื๊อทั้งสองก็แยกย้ายกันเดินกลับไป
พักผ่อนอยู่ที่พักของตน

ในห้องหอยังคงเป็นคำคืนอันแสนสุข เล่นหมยจึงลืมหูลืมตาขึ้น
ขณะสะลึมสะลือ ภายนอกมีแสงอรุณบางๆ ปรากฏขึ้นมาแล้ว คน
บนร่างพรมจูบหน้าผากของนาง ก่อนจะพลอยหลับลงเคียงข้างกัน
ในที่สุด

ฝันนี้ช่างดงามนัก หากไม่ตื่นขึ้นมาช่วงนี้จนวันรุ่งก็คงดี ขณะที่
เล่นหมยจึงเข้าสู่ห้วงแห่งความฝันยังคิดว่าความรู้สึกที่มีสามีนั้นดียิ่งนัก
แม้ว่าสามีของนางจะดุจนราวกับราชสีห์ จนแทบจะกลืนกินนางไปทั้งตัว
แต่ขอเพียงมีเขาอยู่ นางก็จะไม่ถูกคนในตระกูลสีห์ก่นด่า ไม่ถูกทุกคน

ดูหมิ่น นื่องชายของนางก็ไม่ต้องทนทุกข์ไปกับนางอีกใช่หรือไม่...

น่าเสียดาย เพราะความฝันเป็นความฝัน สุดท้ายแล้วสักวันหนึ่งก็จะต้องตื่น

นางตื่นขึ้นมาเพราะถูกคนผู้หนึ่งตบหน้า

“นางแพศยา!” ใครคนหนึ่งกรีดร้องขึ้น น้ำเสียงเล็กแหลมนี้ คล้ายกับเสียงกรีดเล็บลงบนพื้น เล่นเหมยจึงตกใจจนลืมหันหันในทันใด

มีคนกระซอกถามนางลงจากเตียง ก่อนจะสะบัดหลังมือตบอีกครั้ง “เจ้ามันจิตใจชั่วช้า เพื่อให้ทำชื่อเสียงก็ไร้ยางอายถึงเพียงนี้เสียหรือ!”

เจ็บ...เล่นเหมยจึงขมวดคิ้ว กระชับผ้าห่มบนกาย ยืนมือไปรั้งเส้นผมของตนกลับมา เงยหน้าเบิกตา ในที่สุดก็เห็นใบหน้าของคนตรงหน้าชัดเจน

สตรีนางหนึ่งที่แต่งกายไม่เรียบร้อยเท่าไรนัก ดวงหน้าขาวซีด บนใบหน้ายังมีคราบน้ำตาไม่อาจหาย ท่าทางดูคล้ายบุตรสาวตระกูลต่ำต้อยผู้เลอโฉม เห็นแล้วช่างทำให้คนรู้สึกรักใคร่อยากทะนุถนอม เล่นเหมยจึงขยี้ตาน้อยๆ หันหน้ากลับไปมองเตียงแกะสลักหลังใหญ่ด้านหลัง ไม่อยากเชื่อว่าตนจะถูกหญิงสาวที่ดูร่างกายบอบบางผู้นี้ลากลงมาได้

“เจ้าเป็นใคร”

บุตรสาวตระกูลต่ำต้อยเบิกตาโต “เจ้ายังกล้าถามว่าข้าเป็นใคร...”

เมื่อสบกับดวงหน้าของเล่นเหมยจึง หัวใจของเจียงซินเยว่ก็กระตุกดูบ กล่าวคำพูดที่เหลือไม่ออกอีก

เป็นสตรีที่งดงามยิ่งนัก คิ้วบางพินขาว ผอมยาวจรดพื้น บน

ริมฝีปากไร้ซึ่งสีชาด ทว่าสีกลับแดงสดอย่างเป็นธรรมชาติ ดวงตากกลมโตและสุกสกาว ใต้ดวงตายังมีไฟจางๆ เม็ดหนึ่ง คล้ายภาพวาดที่ดูงดงามตระการตา มองเพียงครู่ก็เพียงพอให้ตื่นตะลึงในความงาม

กลับเป็นคนเช่นนี้ที่จับพลัดจับผลูได้แต่งงานกับชื่อจ้อ

เจียงซินเยร์สูดลมหายใจเบาๆ เชือกหนึ่ง ดวงตาแดงก่ำไปหมดแล้ว กวาดตามองไปรอบห้อง หันกายไปหยิบเชิงเทียนคุ่มังกรหงส์ขึ้นมา เช็ดน้ำตาเทียน หรีดามองนางและเอ่ยว่า “หญิงม่ายแต่งงานใหม่เช่นเจ้ายังกล้าวาดฝันหวังอยากเป็นชายาชื่อจ้อ คงเป็นเพราะใบหน้าเย้ายวนนี้ทำให้เจ้าเกิดความคิดชั่วร้าย มิสู้ทำลายไปเสียจะดีกว่า!”

มีเหตุผลบ้างหรือไม่? เส้นเหมยจึงกำลังคิดจะต่อว่านาง สาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านหลังก็ก้าวเข้ามา กอดนางเอาไว้กับพื้นอย่างแน่นหนาชาวคนชายคน

เชิงเทียนนั้นพุ่งตรงมาที่ใบหน้าของนางอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย เส้นเหมยจึงพยายามขยับกายหลบไปด้านข้างอย่างสุดความสามารถ เชิงเทียนเฉียดผ่านใบหน้าด้านซ้ายของนาง รู้สึกแสบร้อนขึ้นมา

ดวงตาเส้นเหมยจึงเบิกกว้าง นางไม่อยากจะเชื่อจริงๆ! สตรีนางนี้เสียสติไปแล้วกระมัง นางก็แค่นอนอยู่ในห้องของตนเองเท่านั้น กลับมาทำให้นางเสียโฉมเช่นนี้!

เมื่อเห็นว่าบาดแผลไม่ลึกมาก เจียงซินเยร์จึงเงื้อมือขึ้นจะลงมือเป็นครั้งที่สอง!

ครั้งแรกนางไม่ทันตั้งตัว หากครั้งที่สองยังนั้งบื้อให้อีกฝ่ายกรีดหน้าอีก ก็คิดว่านางปั่นขึ้นจากแป้งข้าวเจ้าหรืออย่างไร เส้นเหมยจึงฮึดฮัดเสียงเย็นออกมาคราหนึ่ง ยกเท้าขึ้นถีบสาวใช้สองนางด้านหลังที่กอดตนไว้จนกลิ้งออกไปด้านข้าง ก่อนจะลุกขึ้นยืนผลักเจียงซินเยร์ออก

“เจ้าเสียสติหรืออย่างไร หากเสียสติขำมียาให้! หากไม่เสียสติ ก็อธิบายกับขำมา มาหาข้าที่ห้องตั้งแต่เช้าตรู่ อีกทั้งยังทำลายใบหน้าของข้า นี่หมายความว่าอย่างไร”

ใบหน้านางเจ็บปวดเป็นอย่างมาก จนไม่กล้าแม้แต่จะยื่นมือไปสัมผัส แม้ว่านางจะไม่ได้ใส่ใจหน้าตาของตนเองเท่าไรนัก ทว่าอยู่ดี ๆ ผู้เฒ่ามาทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ จะให้ทนปล่อยไปได้ได้อย่างไร

เล่นเหมยจิ้งมองอีกฝ่ายแวตาขุ่นเคือง!

เพียงแค่คาดไม่ถึงว่าเพียงผลึก เจียงชินเยว่ก็ล้มลงราวกับถูกปั่นขึ้นจากเบี่ยงซ้ายเจ้าอย่างไรอย่างนั้น นางล้มถลาไปกับพื้นด้านหลังดังตึง ฟังแล้วเสียงลั่นนั้นก็รุนแรงเช่นกัน เจ็บจนดวงหน้าน้อย ๆ นั้นขาวซีดยิ่งขึ้น

“ชายาอ่อน!” สาวใช้สองนางตื่นตะลึงกันยกใหญ่ รีบร้อนเข้าไปพยุงนาง

ชายาอ่อน? อะไรกัน เล่นเหมยจิ้งขมวดคิ้ว อำนาจของตระกูลสวี่กว้างขวางขึ้นอีกแล้วหรือ แม้แต่ชายาอ่อนก็มาปรากฏตัวที่ห้องเก็บพืนตรงสวนหลังเรือนในยามเช้าตรู่โดยไร้ซึ่งกิจธุระเช่นนี้

เมื่อหันหน้ามองไปรอบด้าน เล่นเหมยจิ้งก็นิ่งอึ้งไป

สถานที่แห่งนี้ช่างหรูหรายิ่งนัก ข้าวของเครื่องใช้ประณีตมีราคาม่านลูกบิดไม้เนื้อแดงอะไรต่าง ๆ ล้วนมีหมด ทันทีที่ได้มองก็รู้ว่าหาใช่ห้องเก็บพืนเล็ก ๆ ที่นางอาศัยอยู่มาโดยตลอดไม่

เล่นเหมยจิ้งตีศีรษะด้วยนิกขึ้นมาได้ สู้หยินผู้เฒ่าตระกูลสวี่ที่คิดเล็กคิดน้อยเจ้าแผนการเห็นว่าการเลี้ยงดูนางถือเป็นการเปลืองข้าวสุก เช่นนั้นจึงจัดการนางเสีย ทำให้นางกลายเป็นบุตรบุญธรรมของตระกูลสวี่ รับประทานให้นางตบแต่งกับเยียนอ๋องที่กล่าวกันว่ามียายุอาณาม

เกินครึ่งร้อยเข้าไปแล้ว

หญิงม่ายของตระกูลสวีเยียงนางทำงานหนักในตระกูลสวีมาครึ่งปี ในที่สุดก็ได้ออกมาเสียที แท้จริงแล้วนางเต็มใจยิ่งนัก เมื่อเทียบกับการต้องทนรับความลำบากยากเข็ญในตระกูลสวีแล้ว แต่งานกับชายชราอายุครึ่งร้อยแล้วอย่างไร อย่างน้อยก็เป็นถึงผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอ๋อง! นางไม่ได้ไม่เต็มใจแม้แต่บ่อยจริงๆ นะ อย่างไรก็ตามมนุษย์ย่อมต้องมองไปข้างหน้า นางยังมีน้องชายอีกคน จะเป็นบ่าวรับใช้ให้ตระกูลสวีไปชั่วชีวิตไม่ได้

แต่ผู้หญิงผู้เฒ่าตระกูลสวีมิได้คิดเช่นนั้น อีกฝ่ายจึงใจวางยาสลับนาง คล้ายกลัวว่านางจะหนีไปกลางคัน ตลอดทางจากเมืองหลวงมายังแคว้นเยียนนี้คาดว่าคงเพิ่มยาจำนวนไม่น้อย ทำให้ยามนี้สมองของนางถึงยังคงมึนงง อีกทั้งยังไปพลักชยาอ๋องเข้าอีก

เมื่อสงบสติอารมณ์ลงได้ เส้นเหมยจึงก็ยกมือขึ้นลูบใบหน้าของตน เม้มปากมองสตรีที่ล้มลงไปกับพื้นยังไม่ลุกขึ้น เอ่ยว่า “ขอภัย หากท่านอธิบายสถานการณ์กับข้าให้ชัดเจน ข้าคงไม่พลักท่านเหตุใดพอเข้ามาจึงทำร้ายข้า”

เจียงซินเยร์ก็ดัดฟันมองนาง ขณะกำลังคิดจะโต้เถียง ร่างกายก็แข็งค้าง หลังจากนั้นเบื้องหน้าก็ขาวโพลนหมดสติไป

ล้มลงไปตั้งนานเพึ่งหมดสติเอาตอนนี้หรือ เส้นเหมยจึงเลิกคิ้ว ขณะกำลังรู้สึกเคลงใจอยู่นั้นก็มีคนผู้หนึ่งพุ่งเข้ามาด้วยความรีบร้อน เมื่อเห็นเจ้าฝึกกาตขาวน้อยที่เป็นลมล้มพับไปกับพื้นก็ตะวาดขึ้นมาว่า “เกิดเรื่องอะไรขึ้น!”

สาวใช้สองนางที่พุงเจ้าฝึกกาตขาวน้อยอยู่รีบฟ้องทันที “ชื่อจื่อสตรีนางนี้ไม่เพียงสับเปลี่ยนตัวเจ้าสาว ทำให้เกิดการแต่งงานผิดฝา

ผิดตัว แต่ยังผลักดันหญิงของข้าจนล้มลงหมดสติเจ้าค่ะ!”

เส้นเหมยจึงทำอะไรไม่ถูก เมื่อเหลือบสายตาดูขึ้นมองก็สบเข้ากับใบหน้าทั้งดงามยิ่งนัก

“เจ้าพลักชินเยร์?”

ซึ่งเสียงเงินโครทเป็นอย่างมาก แทบอยากจะบีบคอคนตรงหน้าให้ตายในทันใด

แต่เมื่อจ้องมอง เขาเองก็นิ่งอึ้งอยู่บ้าง

ทั้งสองคนเผชิญหน้ากันด้วยความมีนงง

เส้นเหมยจึงมีนงงเพราะรู้สึกว่าคุณนี่มีใบหน้าทั้งดงามก็ช่างทว่าเหตุใดน้ำเสียงถึงได้คั่นหูเพียงนี้ เช่นนั้นจึงเริ่มได้สติขึ้นมาบ้าง...

ส่วนซึ่งเสียงเงินกลับมองบาดแผลยาวบนใบหน้านาง หลังขมวดคิ้วอยู่เนิ่นนานก็เอ่ยว่า “เหตุใดถึงอับลักษณะเช่นนี้”

เส้นเหมยจึงเบ้มุมปากเล็กน้อย

มีชีวิตอยู่มาสิบแปดปี นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนว่านางอับลักษณะ

ไม่เป็นธรรมกับข้าอาเสยเลย

“ข้าอุปลักษณะ ก็เป็นเพราะเจ้าפקกาดขาวน้อยมิใช่หรือ” เส้นเหมยจึงอดโต้กลับไม่ได้ ดึงผ้าห่มที่พันรอบกายเอาไว้อย่างอึดอัด

ซ่งเหลียงเงินหรือตามองร่องรอยบนร่างกายของนาง นึกถึงการร่วมหอเมื่อคืน ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดร่างกายกลับมีปฏิกิริยาขึ้นมาเล็กน้อย

คนผู้นี้มิใช่ซินเยว่ คนผู้นี้มิใช่ซินเยว่! เขาเข้าใจผิด! ซ่งเหลียงเงินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ คราหนึ่ง สลัดภาพเหตุการณ์ในสมองพูดเสียงเย็นว่า “เจ้าפקกาดขาวน้อยคือใคร”

“ก็คนที่นอนอยู่บนพื้นผู้นั้น” เส้นเหมยจึงเบ้าปาก “หน้าตาคล้ายפקกาดขาวต้มอย่างไรวายนั้น”

ซ่งเหลียงเงิน “...”

“นางมีนามว่าเจียงซินเยว่ เดิมควรเป็นชายชื่อจื่อของข้า”

เส้นเหมยจึงเข้าใจในทันที ประมอฬพึมพำว่า “จันทรกระจำงมกลชลธาร¹ หมายถึงคู่เนิ่นนานทศวรรษ ยามนี้จึงได้มาแนบอก!”

¹ กลอนท่อนนี้มีคำว่า ‘เจียง’ (江แม่น้ำ) ‘ซิน’ (心หัวใจ) และ ‘เยว่’ (月พระจันทร์) ซึ่งเป็นชื่อของเจียงซินเยว่

ที่แท้ก็หมายความว่าเช่นนี้!

เส้นเหมยจึงชะงักไปเล็กน้อย รู้สึกว่ามีบางอย่างที่ผิดปกติ
อยู่บ้าง เงยหน้าถามชายหนุ่มใบหน้าที่มีเคร่งขรึมด้วยรอยยิ้มว่า
“เดิมควรเป็นชายชื่อนี้หรือ? เช่นนั้นท่านก็คือชื่อจื่อที่นางกล่าวว่าข้าให้ทำ
หรือ”

ซึ่งเสียงเหินหัวเราะเสียงเย็น “ทั้งหมดนี้ไม่ใช่แผนการของเจ้า
หรือหรือ แสร้งทำเป็นมึนงงไม่มีความ? สลับสับเปลี่ยนตัวเจ้าสาว
ระหว่างทาง เจ้าแต่งกับข้ากลายเป็นชายชื่อนี้ แต่ชินเยว่กลับ...ง่า
เจ้าทั้งเสียก็ยังไม่พอกับความโกรธแค้นที่ข้ามี!”

ความอาฆาตพลันแผ่ซ่านออกจากดวงตาดูดั่งลูกศร เส้นเหมยจึง
ตกใจจนถอยร่นไปด้านหลังเล็กน้อย ขมวดคิ้วเอ่ยว่า “อาศัยเหตุผล
อันใดถึงได้กล่าวว่าเป็นแผนการของข้า ข้านอนหลับจนถึงรุ่งเช้า ถูกตบ
จนตื่นขึ้นมาโดยที่ไม่รู้เรื่องใดแม้แต่น้อย คนหนึ่งบอกว่าข้าให้ทำชื่อนี้
อีกคนบอกว่าข้าสลับเปลี่ยนตัวเจ้าสาว ข้าก็มีความสามารถมากถึงเพียงนั้น
เชียวหรือ”

เหตุใดถึงไม่กล่าวว่านางระเบิดเมืองหลวง เชิดทองในวังหลวง
มาสร้างกำแพงเมืองเลยเล่า

ซึ่งเสียงเหินหมุนกาย อุ่มเจียงชินเยว่ที่อยู่บนพื้นขึ้นมาแนบอก
อย่างนุ่มนวล หันกลับมาองนางสายตาเย็นชา “เจ้าสวมเสื้อผ้าเสีย
แล้วตามข้าไปที่จวนเยียนอ่อง”

เมื่อกล่าวจบก็อุ้มคนออกไป

บนใบหน้าที่ยังมีบาดแผลอยู่เลยนะ! เมื่อเส้นเหมยจึงเห็นคนเดิน
ออกไปก่อนประตูปิดลงตามหลัง ก็รีบร้อนวิ่งไปดูที่หน้ากระຈ

เจ้าฝึกกาตขาวน้อยลงมืออย่างโหดเหี้ยมยิ่งนัก! บาดแผลเป็น

ทางยาวถึงเพียงนี้ มิน่าเล่า ชื่อจื่อถึงได้กล่าวว่านางอัปลักษณ์ หากมีรอยแผลเป็นขึ้นมา ชาตินี้นางคงจบสิ้นจริง ๆ แล้ว

ขณะที่กำลังหันหน้าควมวดอยู่นั้น ก็มีสาวใช้สองคนเข้ามาจากด้านนอก เดินขึ้นหน้าเข้ามาเอ่ยอย่างนอบน้อมว่า “บ่าวจิ้นนี่เจ้าคะ”

“บ่าวอวี้อือเจ้าคะ”

“มาปรนนิบัติชายาชื่อจื่อเปลี่ยนชุดเจ้าคะ”

สาวใช้ในงานชื่อจื่อมีคุณสมบัติสูงส่งยิ่งนัก เมื่อครุ่นนางถูกชื่อจื่อตะคอกใส่เช่นนั้น อีกทั้งยามนี้เสื้อผ้ายังหลุดลุ่ยไม่เป็นระเบียบ แต่สาวใช้ทั้งสองกลับไม่มองนางด้วยสายตาแปลกประหลาดแต่อย่างใด กลับยังยกเสื้อผ้ามานำ สวมให้นางอย่างคล่องแคล่ว

ชุดกระโปรงหฐฉวิน² ปักลายตัวไหมเอี่ยม พื้นสีน้ำเงินอ่อน เข้าคู่กับผ้าผูกเอวสีเขียว แขนเสื้อยาวพลิ้วไสว งดงามยิ่งนัก ไม่ได้สวมเสื้อผ้าดี ๆ มานานเกินไปแล้ว ชั่วครู่จึงรู้สึกไม่คุ้นเคยอยู่บ้าง เส้นไหมยจิ่งจึงอดไม่ได้ที่จะหมุนตัวอยู่กับที่รอบหนึ่ง

สาวใช้ทั้งสองมองมาที่นาง ในที่สุดสีหน้าก็เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย ท่าทางดูตื่นตะลึง

เส้นไหมยจิ่งเก็บอาการอย่างเขินอาย “ทำให้พวกเจ้าตกใจหรือ”

สาวใช้ทั้งสองส่ายหน้า จิ้นอืดถามขึ้นไม่ได้ว่า “โปรดอภัยที่บ่าวปากมาก บ่าวเพียงรู้สึกประหลาดใจเท่านั้น ประเดี๋ยวสิ่งที่ร่อนนายหญิงอยู่ย่อมเป็นฉากนองเลือด ทว่าเหตุใดท่านจึงสบายใจได้ถึงเพียงนี้เจ้าคะ”

เส้นไหมยจิ่งเผลอปาก พูดอย่างจริงจังว่า “พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า

² คือ ชุดกระโปรงรูปแบบหนึ่งของสตรีจีนในสมัยโบราณ ลักษณะเป็นกระโปรงยาวผูกเอวสูงถึงช่วงอก สวมคู่กับเสื้อพอดิตัว รัดสายคาดเอวเสริมให้ดูสง่างาม

สิ่งใดที่เรียกว่าผู้ไม่รู้ย่อมไม่กลัว”

บ่าวทั้งสองจน

“เพราะตั้งแต่ที่ข้าตื่นมาจนถึงตอนนี้ ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดเรื่องใดขึ้น และไม่รู้ว่สิ่งที่กำลังรอข้าอยู่นั้นคืออะไร ดังนั้นข้าถึงยังร่าเริงได้” เส้นเหมยจึงพูดอย่างหนักใจว่า “หากเกิดเรื่องขึ้นจริงละก็ ข้าก็หวาดกลัวยิ่งกว่าใครทั้งนั้น!”

อวี่สือทงไม่ไหว หัวเราะพรีตออกมา เพียงแต่ก็กลับมาสำรวจได้อย่างรวดเร็ว หวิมให้นางอย่างเรียบร้อย

จินอีเอ่ย “ชยาชื่อจื่อ บาดแผลบนใบหน้าของท่าน ในजनมียาสำหรับลดรอยแผลเป็นอยู่ ได้ผลดียิ่งนักเจ้าคะ เพียงแต่ไม่ทราบว่ชื่อจื่อจะมอบให้หรือไม่ ของสิ่งนั้นออกจะมีราคาอยู่บ้าง แต่ละปีได้มาเพียงกล่องเล็ก ๆ ใบหนึ่งเท่านั้น”

ยาลดรอยแผลเป็น? เส้นเหมยจึงกลับรู้สึกหวั่นไหวอยู่บ้าง แต่ดูจากท่าทางเมื่อครูของชื่อจื่อผู้นั้นแล้ว อย่าว่าแต่จะช่วยนางลดรอยแผลเป็นเลย ไม่สังหารนางคงเป็นผลบุญที่บรรพบุรุษของนางสั่งสมเอาไว้แล้ว ประเดี๋ยวก้อยหาโอกาสไปเด็ดว่านหางจระเข้มาทานหน่อยก็ได้

“แต่งตัวเรียบร้อยแล้วก็รีบออกมา อย่ามัวชักช้ารำไร”

มีเสียงทวาดตังขึ้นจากด้านนอก

เส้นเหมยจึงสะดุ้งตกใจ อุดคิดไม่ได้ว่าคนผู้นั้นเป็นคนเดียวกับที่ร่วมหอกับนางเมื่อคืนแ่หรือ น้ำเสียงนั้นเป็นเสียงเดียวกันไม่ผิดเพียงแต่แตกต่างเกินไปแล้วกระมัง! เมื่อคืนอ่อนโยนราวกับเกะตัวหนึ่งวันนี้กลับดุร้ายดุจพญาคช

จินอีสวมผ้าปิดหน้าบดบังรอยแผลให้นางเรียบร้อยแล้ว เส้น-

เหมยจิ้งก็ยกกระบี่โปรงก้าวออกไปทันที

ทันทีที่ก้าวออกจากประตูห้อง ก็พบว่าซ่งเหลียงเงินยังคงอุ้มเจ้าฝึกกาดขาวน้อยเอาไว้โดยไม่รู้สึกหนักแม้แต่น้อย เมื่อเห็นนางในดวงตาก็ฉวยแววประหลาดใจ ก่อนจะหมุนกายเดินจากไปทันที

จิ่นอีและอวี๋ลือเดินตามอยู่ข้างกายชายาชื่อจื่อ เอ๋ยเสียงเบาว่า “แม่ไม่ทราบว่ายายชื่อจื่อกับพวกบ่าวจะมีวาสนาต่อกันยาวนานเพียงใด แต่ในเมื่อชายาชื่อจื่อยังคงเป็นชายาชื่อจื่อ ตลอดการเดินทางไปยังจวนเยียนอ๋องนี้ หากมีสิ่งใดที่ต้องการเอ่ยถาม ก็ถามพวกบ่าวได้เลย เจ้าคะ”

ดีถึงเพียงนี้เชียว? เส้นเหมยจิ้งรีบพยักหน้า เดินวนอยู่นานกว่าจะออกจากจวนชื่อจื่อได้ เมื่อเห็นรถม้าสองคันด้านนอกแล้วก็ขึ้นไปนั่งคันหลังอย่างรู้ตัวทันที

“หยุดก่อน” ซ่งเหลียงเงินเอ๋ยขึ้นอีกครั้ง

เส้นเหมยจิ้งที่มุดเข้าไปในรถได้ครึ่งตัวแล้วต้องถอยออกมาทั้งอย่างนั้น มองเขาขณะยืมดาหยี “ชื่อจื่อมีสิ่งใดจะสั่งหรือเจ้าคะ”

ซ่งเหลียงเงินวางเจ้าฝึกกาดขาวน้อยไว้ในรถม้าคันแรก แล้วเดินตรงเข้ามาหานาง หยุดยืนตรงหน้าพูดสีหน้าเย็นชาว่า “อัปลักษณ์แล้ว ก็อย่าได้ทำตัวประหลาดนัก สวมผ้าปิดหน้าเพื่ออันใด”

เมื่อกกล่าวจบก็ยื่นมือดึงผ้าปิดหน้าของนางออก

บาดแผลที่ยังคงมีเลือดซึมอยู่นั้นเป็นรอยยาวพาดบนใบหน้าที่งดงาม ซ่งเหลียงเงินรู้สึกว่าได้ระบายความโกรธออกไปมากแล้ว จึงถือผ้าผืนนั้นกลับไปที่รถม้าคันหน้า

เส้นเหมยจิ้งมองแผ่นหลังของเขาโดยไม่เอ๋ยสิ่งใด หันไปถามจิ่นอีและอวี๋ลือว่า “ชื่อจื่อของพวกเจ้าสมองไม่ปกติเท่าไรนักกระมัง”

สวมผ้าปิดหน้าก็ต้องให้เขาเข้ามายุ่งด้วยหรือ

จिनอีส่ายหน้าถอนหายใจ เอ่ยว่า “เป็นเพราะท่านทำให้ชื่อจื่อโกธรเข้าจริง ๆ แล้ว เขาถึงได้ใจร้ายเช่นนี้ ปกติชื่อจื่อก็ใจดีกับพวกบ่าวทุกคนนะเจ้าคะ”

เส้นเหมยจึงขึ้นรถม้าอย่างรู้สึกขัน มองสาวใช้ทั้งสองคนแล้วเอ่ย “เข้าไปทำอะไรให้เขาไม่พอใจกันแน่”

จिनอีส่ายหน้า อวี่สือลอบส่งสัญญาณบอกให้นางอย่าเพิ่งพูด รอจนรถม้าออกเดินทางแล้วถึงได้อาศัยเสียงเคลื่อนไหวของรถม้าเอ่ยว่า “ชายาชื่อจื่อ ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือเจ้าคะ งานแต่งงานอันยิ่งใหญ่ในแคว้นเยียนเมื่อวานนี้ เดิมที่ท่านควรแต่งงานกับเยียนอ่อง แม่นางเจียงแต่งงานกับชื่อจื่อ แต่ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องผิดพลาดอันใดขึ้น เมื่อตื่นขึ้นมามีท่านก็อยู่บนเตียงของชื่อจื่อ ส่วนแม่นางเจียงกลับไปอยู่ในห้องของท่านอ่อง”

เส้นเหมยจึงสลดหายใจเย็นเอือกหนึ่ง “หรือก็หมายความว่าข้าทำให้ผู้ที่เดิมที่ชื่อจื่อต้องการจะแต่งงานด้วยกลายเป็นแม่เลี้ยงของเขาไปอย่างนั้นหรือ”

อวี่สือพยักหน้าลงหนัก ๆ

เส้นเหมยจึงเอามือปิดตา “ไม่เป็นธรรมกับข้ายิ่งนัก ข้าไม่รู้อะไรจริง ๆ นะ ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรว่าเหตุใดเมื่อตื่นขึ้นจึงมาอยู่บนเตียงของชื่อจื่อได้ อีกอย่าง เยียนอ่องของพวกเจ้าคงวุ่นมากกระมัง แต่งการยาใหม่ยังเอิกเกริกถึงเพียงนี้ หากถ่อมตัวหน่อยก็คงไม่เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้น”

ตระกูลใดบ้างที่แต่งการยาใหม่แต่ยังให้สวมชุดแต่งงานอลังการถึงเพียงนี้เข้าบ้านกัน

“ช่ายาซื้อจ๊อคคงไม่ทราบ” อวี้อี้อว่า “เมื่อวานเป็นวันพิเศษ
วันหนึ่งเจ้าคะ”

ทดลองอ่าน

หญิงม่ายน้อยผู้นำสงสาร

เมื่อวาน? วันที่แปดเดือนก่ำมิใช่หรือ เส้นเหมยจึงมองอวี่สืออย่าง
ประหลาดใจ “พิเศษอย่างไร”

“ในแถบแคว้นเยียนของเรานี้นักทำนายปรากฏการณ์บนท้องฟ้า
ผู้เก่งกาจอยู่คนหนึ่ง คนอื่นต่างเรียกเขาว่าผู้เฒ่ากลุ่มดาว” อวี่สือว่า
“เยียนอ่องเชื่อว่าจาของเขาเป็นที่สุด ผู้เฒ่ากลุ่มดาวกล่าวว่าวันที่แปด
เดือนก่ำปีนี้เป็นวันฤกษ์งามยามดีที่พบได้ยากยิ่งในรอบทศวรรษ หาก
แต่งงานรยาเอกเข้าเรือนวันนี้ จะรักษาวงศ์ตระกูลให้เจริญรุ่งเรืองไปได้
อีกร้อยรุ่น ประจวบเหมาะกับที่ซื้อจื่ออยากแต่งงานตระกูลเจียงพอดี
ท่านอ่องอยากแต่งงานตระกูลสวี่ จึงจัดงานพร้อมกัน พิธีก็เท่าเทียม
กัน เป็นเรื่องมงคลพ้องคู่”

เส้นเหมยจึงเลิกคิ้ว เพียงฟังยังรู้สึกซับซ้อน ไม่ว่าจะกล่าว
อย่างไรก็เกิด ยามนี้พ่อลูกแต่งงานรยาพร้อมกัน ทั้งเจ้าสาวยังสลบตัว
หากเรื่องนี้กระจายออกไป เยียนอ่องจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด

นางค่อนข้างเข้าใจสถานการณ์ของตนดี ตอนนั้นผู้ที่กลายเป็นสามี
ของนางคือซื้อจื่อ ทว่าคนผู้นั้นโกรธเกลียดนางยิ่งนัก คาดว่าคงอยาก

จะหย่าขาดกับนางจนแทบทนไม่ไหว แล้วด้านเยียนอ่องเล่า นางเป็นคนของชื่อจ๊อคแล้ว ย่อมไม่อาจขอลับไปได้อีก

หรือก็กล่าวได้ว่า นางอยู่ในจุดที่ทั้งสองฝ่ายต่างไม่ต้องการ ส่วนเจ้าפקกาดขวาน้อยนั้นตรงกันข้ามกับนางอย่างสิ้นเชิง ดูท่าทางเช่นนั้น ก็คงกลายเป็นคนของเยียนอ่องไปแล้วเช่นกัน เพียงแต่เห็นได้ชัดว่าชื่อจ๊อคยังคงอาลัยอาวรณ์ในตัวนางและไม่อาจปล่อยมือได้

เฮ้อ สงสารหญิงม่ายนางหนึ่งเช่นนาง เพิ่งออกจากถ้ำเสือก็ดันกระโดดเข้ากองไฟมาอีก

ค่อย ๆ ว่ากันไปเถิด

จวนชื่อจ๊อคอยู่ห่างจากจวนเยียนอ่องค่อนข้างไกล แห่งหนึ่งอยู่ในเมืองเหิง อีกแห่งหนึ่งอยู่ในเมืองก้วน นั่งรถม้ายังต้องใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วยามครึ่ง

ในหนึ่งชั่วยามครึ่งนี้ จินอีและอวี้อีสือมองเส้นเหมยจิ้งกินอาหารว่างไปสองจานอย่างตะลึงงัน สุดท้ายยังยึดขาอย่างเอื้อระเหยบนรถม้า หากก่อนหน้านี้กล่าวว่านางเป็นผู้ไม่รู้ย่อมไม่กลัว เช่นนี้ยามนี้ทราบสถานการณ์แล้วยังผ่อนคลายเป็นได้ถึงเพียงนี้ เป็นเพราะเหตุใดกัน จินอีและอวี้อีสือสบตากันคราหนึ่ง อดกระซิบกระซาบในใจไม่ได้

ถึงจวนเยียนอ่องแล้ว

ช่งเหลียงเงินลงจากรถ ค่อย ๆ อุ้มเจียงชินเยว่ที่อยู่ในรถออกมาอย่างระมัดระวัง

“ข้าไม่อยาก...” เจียงชินเยว่พลันส่ายหน้า คำว่าคอเลี้ยวของเขาไว้แล้วเอ่ยว่า “ข้าไม่อยากกลับมาที่นี่ เหลียงเงิน ข้าไม่อยาก!”

ในสายตาเต็มไปด้วยความหวาดผวา น้ำตาร่วงลงเป็นสาย ช่งเหลียงเงินเห็นแล้วใจก็อ่อนทันทันใด วางนางเอาไว้บนแคร่รถม้า เอ่ย

อย่างอ่อนโยนว่า “หากเจ้าไม่เข้าไปกับข้า แล้วจะอธิบายกับท่านพ่อให้เข้าใจได้อย่างไร”

เจียงซินเยวี่ร้องไห้พลาญสายหน้า ขดตัวเป็นก้อน เอ๋อเสียนลั่น “ข้าไม่อยากจะถึงเรื่องราวเมื่อคืน และไม่ยากกลับมาที่นี่อีก! เหลียงเฉิน เจ้าพาข้าจากไปเถิด!”

ซ่งเหลียงเฉินปวดใจ เมื่อนึกถึงเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับซินเยวี่เมื่อคืนแล้ว เพลิงโทสะก็พวยพุ่ง มือตอยเข้าที่ตัวรถด้านข้าง

เสียง ‘ติง’ ดังขึ้นเพียงครั้ง ทำเอาเส้นเหมยจิ้งที่เพิ่งลงจากรถตกใจจนแทบยืนไม่อยู่

ซ่งเหลียงเฉินหันหน้ากลับไปเห็นเส้นเหมยจิ้ง พินยั้งขบกันแน่น ใบหน้าหล่อเหลาเต็มไปด้วยความรังเกียจอย่างไม่ปิดบังแม้แต่น้อย

สตรีที่สมควรตายนางนี้!

เส้นเหมยจิ้งยกไหล่ หน้าด้านหน้าทนยืนข้างกายเขา เบื้องหน้าก็คือจวนเยี่ยนอ่องแล้ว ทว่านางคนเดียวไม่อาจเข้าไปได้ ทำได้เพียงรอคุณชายตรงหน้าผู้นี้เอ๋ยปาก

“หลินเฟิง ดูแลซินเยวี่ให้ดี” ซ่งเหลียงเฉินคว้าข้อมือของเส้นเหมยจิ้ง จดกระซกนางจนชวนเซ “ข้าพานางเข้าไปก็พอ”

“ขอรับ” ผู้ติดตามชุดน้ำเงินข้างกายตอบรับคำหนึ่ง

เส้นเหมยจิ้งก็ถูกเขาจดกระซกไปทั้งเช่นนั้น ลากถูถูงักเข้าไปในจวนเยี่ยนอ่องตลอดทาง ดูแล้วบรรยากาศในจวนก็ไม่สู้ดีเท่าไรนัก สาวใช้เมื่อเห็นพวกเขาแล้วล้วนคุกเข่าทำความเคารพทันที “ชื่อจื่อท่านอ่องรอท่านอยู่ที่โถงบุปผาเจ้าค่ะ”

ซ่งเหลียงเฉินใบหน้าเคร่งขรึม เมื่อเดินไปถึงโถงบุปผาก็เหวี่ยงร่างของเส้นเหมยจิ้งเข้าไปด้านในโดยไม่เห็นอกเห็นใจแม้แต่น้อย

กระโปรงยาวเกินไป พันแข้งพันขาจนนางสะดุ้งร่างชวนเซ แต่ด้วยฝึกร่ายรำมาหลายปี ทำให้เส้นเหมยจึงตอบสนองด้วยการพลิกตัวลงพื้นอย่างมั่นคง!

ชายกระโปรงพลั่วสะบัด คนทั้งสามในโรงบุปผามองจนตกตะลึง ซึ่งเสียงเงินเองก็ดังไป คงคาดไม่ถึงว่านางจะตอบสนองรวดเร็วเพียงนั้น แต่เขาไม่ได้ใส่ใจเรื่องนั้นนัก หันกลับไปกระแทกประตูปิดอย่างแรง เงยหน้าขึ้นมองเยียนอ่องที่นั่งลงในตำแหน่งประธานทันที หรือก็คือซ่งซือหรงบิดาของเขา

“ท่านพ่ออธิบายได้หรือไม่” เขาเอ่ย น้ำเสียงไม่เกรงใจแม้แต่น้อย “เหตุใดหญิงม่ายผู้นี้ถึงได้มาอยู่บนเตียงของข้า”

เยียนอ่องสีหน้าเคร่งขรึม เมื่อได้ฟังวาทะก็ตบโต๊ะลุกขึ้นยืนทันที อารมณ์ดุกรุนยิ่งกว่าซ่งเหลียงเงินเสียด้วยซ้ำ “เจ้าถามข้า ข้าจะไปถามผู้ใด ชายาอ่องกลับกลายเป็นเพียงบุตรสาวของคนเฝ้าประตู จะให้ข้าเอาหน้าไปไว้ที่ไหน!”

เมื่อซ่งเหลียงเงินถูกตะคอกก็ลืมนึกไปชั่วขณะว่าควรพูดสิ่งใด ขมวดคิ้วมองบิดาของตน

เยียนอ่องเอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยวต่อไปว่า “ก็ไม่ว่ากันเป็นผู้ใดที่ก่อเรื่องขึ้น เจ้าสาวสองคน ผู้หนึ่งสวมผ้าคลุมหน้ามังกรหงส์มงคลคู่ อีกคนสวมผ้าคลุมหน้านกยวนยางเคี้ยงคู่ เช่นนี้ก็ผิดพลาดได้หรือไม่ หากข้าหาตัวคนก่อเรื่องได้ แน่แน่นอนว่าจะไม่ไว้ชีวิตคนผู้นั้น!”

เส้นเหมยจึงหดคอ รู้สึกว่าบุตรเป็นอย่างไร บิดาก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เยียนอ่องผู้นี้เมื่อเหี้ยมโหดขึ้นมาก็ช่างเหมือนกับชื่อจื่อไม่มีผิดเพี้ยน

พ่อลูกทั้งสองต่างบันดาลโทสะ เช่นนั้นควรระบายใส่ผู้ใดเล่า

ขณะที่กำลังไต่รตรองถึงปัญหานี้อยู่ เล่นเหมยจิ้งก็สัมผัสได้ถึง
สายตาที่เป็นดั่งเข็มพิษสองสายตกลงบนร่างของนาง

คงไม่ใช่ร้ายถึงเพียงนั้นหรอกกระมัง เล่นเหมยจิ้งหัวเราะแห้งๆ
เล็กน้อย

“ในเมื่อท่านพ่อไม่ทราบเรื่องนี้ เช่นนั้นคนที่เล่นตลกตลกคงเป็น
นางแล้ว” ซึ่งเสียงเงินหรือดวงตามองเล่นเหมยจิ้งน้อยๆ ก่อนจะมอง
บิดาของตนอีกครั้ง

เยียนอ่องมักจะวางท่าทางใหญ่โตอยู่เสมอ ซึ่งเสียงเงินจึง
ไม่แน่ใจว่าท่าทางโกรธเกรี้ยวนี้เป็นเรื่องจริงหรือเสแสร้ง และไม่แน่ใจ
ว่าเรื่องสลับเปลี่ยนตัวเจ้าสาวนี้แท้จริงแล้วเกี่ยวข้องกับเยียนอ่องหรือไม่
หรือว่าเป็นความตั้งใจของสตรีนางนี้เอง อย่างไรก็ตามเสียบิดาของเขา
ก็คัดค้านที่เขาจะแต่งงานกับซินเยว่ และคัดค้านมาเป็นเวลาห้าปีแล้ว

แต่เยียนอ่องไม่มีพิรุณเลยแม้แต่น้อย นั่นก็หมายความว่ามีความ
เป็นไปได้มากที่จะเป็นความตั้งใจของสตรีนางนี้!

ในวันแต่งงาน จวนเยียนอ่องเลือก ‘โรงเตี๊ยมมีวาสนา’ เป็นจุดพัก
ตัวเจ้าสาวทั้งสอง เพราะเล่นเหมยจิ้งถูกส่งตัวมาแต่งงานจากที่ห่างไกล
เจียงซินเยว่เองก็อาศัยอยู่ในเรือนบ่าวรับใช้มาโดยตลอด ดังนั้นจึงให้
ทั้งสองพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมเป็นการชั่วคราว อาศัยเป็นสถานที่ออกเรือน

เจียงซินเยว่ใช้ผ้าคลุมหน้าลายนกยวนยางเคียงคู่ แต่ผ้าคลุม
หน้าที่เล่นเหมยจิ้งใช้นั้นเป็นลายมังกรหงส์มงคลคู่ แม่สีพอ¹ จะไม่รู้ว่า
พวกนางเป็นใคร แต่ก็แยกแยะผ้าคลุมหน้าออก การพาคนขึ้นเกี้ยวนี้
คงไม่เกิดความผิดพลาดกระมัง

¹ หรือสีเหินยง (喜娘) หญิงแต่งงานแล้วที่รับหน้าที่ดูแลและช่วยเหลือเจ้าสาวในการ
ทำพิธีต่างๆ ตอนแต่งงาน

ในสถานการณ์ปกติไม่มีทางผิดพลาด แต่หากมีคนจงใจหาโอกาสสลับผ้าคลุมหน้า เปลี่ยนตัวเจ้าสาวเสีย นั่นก็จะก่อให้เกิดสถานการณ์อย่างเช่นในตอนนี้!

เจ้าสาวเปลี่ยนตัวแล้ว ผู้ที่ขายหน้าคือเยียนอ่องและตัวเขา ผู้ที่ต้องพังทลายไปตลอดชีวิตก็คือเจียงซินเยว่ คนเดียวที่ไม่ได้เสียหายอะไร ในทางกลับกันยังได้ประโยชน์ก็คือนางเลิ่นเหมยจิง!

เช่นนั้นผู้ที่สับเปลี่ยนผ้าคลุมหน้า นอกจากนางแล้วจะเป็นผู้ใดได้อีก!

ช่วงเหลียงเงินความโกรธในใจโหมกระหน่ำ มองเลิ่นเหมยจิงพร้อมถามเยียนอ่องเสียงขรึม “สตรีที่มีจิตใจเลวทรามอำมหิตผู้นี้ ท่านพอคิดว่าควรจัดการอย่างไรดีขอรับ”

เยียนอ่องขมวดคิ้ว มองเลิ่นเหมยจิงแล้วเอ่ยว่า “เจ้าเงยหน้าขึ้น!”

วาสนาหาใช่คราวเคราะห์ หากใช่คราวเคราะห์ก็มีอาจหลบเลี่ยง เลิ่นเหมยจิงสุดห่วยใจเข้ลึกๆ อटकั้้นจนใบหน้าน้อยๆ แดงกำ เงยหน้าขึ้นน้ำตานอง

เยียนอ่องตะลึงงันไปเล็กน้อย รู้สึกตกตะลึงกับใบหน้าดวงนี้เป็นอย่างแรก ก่อนจะขมวดคิ้วเพราะรอยแผลบนใบหน้านาง สตรีนางนี้มีใบหน้างดงามลุ่มเมืองอย่างจริงแท้ ทว่าเมื่อมีรอยแผลบนใบหน้าที่เปรียบเสมือนเครื่องกระเบื้องเคลือบโบราณชั้นดีที่มีรอยร้าว ราคาตกเสียแล้ว

“เจ้ามีอะไรอยากพูดหรือไม่” เยียนอ่องถาม

เลิ่นเหมยจิงทำทางน่าสงสาร เอ่ยเสียงสะอึกสะอื้นว่า “ท่านอย่าบ่าวถูกใส่ร้ายจริงๆ เจ้าคะ! บ่าวเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก ไม่คุ้นชินกับสถานที่แม้แต่หน่อย ทั้งยังหมดสติตลอดเวลาที่เดินทางมา เดิมทีก็ไม่มี

สตืออะไร แล้วจะวางแผนลับเปลี่ยนตัวกับแม่หางเจียงได้อย่างไรเจ้าคะ”

ใช่แล้ว ปัญหาใหญ่ที่สุดของเรื่องนี้ก็คือนางสลับมาตลอดทาง ไม่อาจลงมือทำเรื่องใดได้ด้วยซ้ำ แต่ด้านเจียงชินเยร์ นางคงไม่ยินยอมให้ผู้อื่นลับเปลี่ยนผ้าคลุมหน้าไปได้กระมัง

เส้นเหมยจิงเองก็คิดไม่ตกอยู่บ้าง

“เจ้าหมดสติมาตลอดทางได้อย่างไรกัน” เยียนอ๋องถามอย่างไม่อยากจะเชื่อ

เส้นเหมยจิงแหมปาก เอ่ยว่า “สามีที่บ่าวเคยแต่งงานด้วยเมื่อครึ่งปีก่อนไม่ระวังจมน้ำตายในคืนวันแต่งงาน บ่าวเคยคิดจะครองตนเป็นม่ายเพื่อเขา เพียงแต่ฮูหยินผู้เฒ่าตระกูลสวี่ต้องการให้บ่าวแต่งงานใหม่ กลัวว่าบ่าวจะไม่ยินยอม จึงป้อนยาสลับมาตลอดทั้งทาง กระทั่งวันเข้าหอเมื่อคืน บ่าวถึงได้สติเจ้าคะ”

ยังมีเรื่องราวเช่นนี้ด้วยหรือ ซายารองสองนางที่นั่งอยู่ด้านข้างมองหน้าสบตากัน แววตาที่มองเส้นเหมยจิงพลันดูอบอุ่นขึ้นไม่น้อย

ที่แท้ก็ถูกบังคับให้แต่งงานใหม่ อีกอย่างสามียังตายก่อนเข้าหอ ร่างกายยังคงบริสุทธิ์ เช่นนี้ก็ไม่ได้ถือว่าเป็นการดูถูกซื้อจื่อ

เยียนอ๋องนั่งเงียบไป สายตามีความประหลาดใจอยู่บ้าง คงคาดไม่ถึงว่ายังมีเหตุการณ์เช่นนี้อยู่ด้วย ส่วนซ่งเหลียงเจินนั้นจ้องมองเส้นเหมยจิงแววตาล้ำลึก คล้ายตะปูที่ต้องการทิ่มทะลวงนางให้พรุณ

ทว่าเส้นเหมยจิงไม่ได้โกหก ในแววตาเต็มไปด้วยความจริงใจ ดวงตางามคู่นั้นมีน้ำตาเอ่อนอง ดูน่าสงสารกว่าเจียงชินเยร์อยู่บ้าง

ซ่งเหลียงเจินรู้สึกลงนงอีกครั้ง หากไม่ใช่ฝีมือของนาง และไม่ใช่ฝีมือของเยียนอ๋อง เช่นนั้นเป็นฝีมือของใคร หรือว่าจะเป็นชินเยร์เอง น่าขัน! ระหว่างสองคนตรงหน้านี้ ย่อมมีใครคนใดคนหนึ่งโกหก

อย่างแน่นอน!

“เกิดอะไรขึ้นกับใบหน้าของเจ้า” เมิงซื่อ² ซายารองที่นั่งอยู่ทางด้านซ้ายอดตามเสียงเบาไม่ได้ “ใบหน้างามๆเช่นนี้ น่าเสียดายนัก”

เส้นเหมยจิ้งยกมือขึ้นสัมผัส บาดแผลบนใบหน้าแห้งแล้ว ยังสัมผัสถึงเลือดที่ไหลซึมอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้มากมายถึงเพียงนั้น

“นี่เป็นบาดแผลที่แม่นางเจียงลงมือกรีดยามอยู่ที่จวนซือจื่อ” นางเอ๋ย “เพราะอย่างนั้นบ่าวจึงปลักนาง ทำให้ซือจื่อขุนเคืองเจ้าค่ะ”

“เจ้าพูดเหลวไหล!” ซ่งเหลียงเงินหรือตา “ซินเยว่ไม่มีทางจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ เกรงว่า จะเป็นเจ้าเองที่หวาดกลัวความผิด คิดจะใช้กลยุทธ์ถอยเพื่อรุกระมัง”

เส้นเหมยจิ้งลอบกลอกตาดราหน้าหนึ่ง ทว่าสีหน้าเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ “ต่อหน้าทุกคนเช่นนี้ มีคนมองอยู่มากมาย ข้าจะโง่เขลาถึงขั้นใส่ร้ายนางเลยหรือ ใบหน้านั้นสำคัญกับสตรียิ่งนัก แต่ซือจื่อกลับคิดว่าข้ากำลังใช้กลยุทธ์ถอยเพื่อรุกระมัง?”

ซ่งเหลียงเงินไม่พูดอะไรอีก ขมวดคิ้วไตร่ตรอง ก่อนเอ่ยว่า “นั่นเป็นเพราะเจ้าทำลายทั้งชีวิตของนาง นางถึงได้ลงมือรุนแรงเพียงนี้”

ได้ ไม่ว่าเจ้าฝึกดาบขวานน้อยจะกระทำสิ่งใดก็ล้วนมีเหตุผลไปเสียทั้งหมด นางเองไม่อยากจะโต้เถียงกับเขาให้มากความ จึงเน้นย้ำกับเขาอย่างใจเย็น “ซือจื่อ ผู้ที่ทำลายชีวิตของนางหาใช่ข้าไม่ เรื่องสลับตัวเจ้าสาวก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับข้าเลยสักนิด”

ซ่งเหลียงเงินหัวเราะเสียงเย็น กำลังคิดจะเอ่ยบางอย่าง ก็ได้ยินเยียนอ๋องเอ่ยว่า “เอาเถิด เรื่องนี้ข้าจะตรวจสอบให้ละเอียด ตอนนี้

² ซื่อ คือคำต่อท้ายเรียกหญิงที่แต่งงานแล้ว

มาคุยกันก่อนเถิดว่าจะทำอะไร”

เกิดความผิดพลาดขึ้นแล้ว การสืบหาข้อเท็จจริงนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง การคิดหาวิธีแก้ไขถึงจะเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในยามนี้

ซึ่งเหลียงเงินเม้มปาก ระวังเพลิงโทสะ มองเยียนอ่องแล้ว เอ่ยว่า “ลูกต้องการหย่ากับสตรีนางนี้ แต่งซินเยาว์เข้าจวนใหม่อีกครั้ง ขอรับ”

ทดลองอ่าน

คนอุปถัมภ์ปากพล่อย รำเรียนมาน้อย

ฝ่ามือของเยียนอ่อง ตบลงที่โต๊ะไม้แดงตัวเตี้ยด้านข้างจนแทบ
แหลกละเอียด!

“สามหา! งานแต่งเมื่อคืน เจียงซินเยว่กลายเป็นคนของข้า
ไปแล้ว ต่อให้นางจะมีฐานะต้อยต่ำกว่านี้ นางก็ถือว่าเป็นมารดาเลี้ยง
ของเจ้า! เจ้ามันลูกไม่รักดี มีความคิดอกตัญญูเช่นนี้!”

เส้นหมยจึงตกใจจนหมอบลงกับพื้น ทั้งร่างขดเป็นก้อนกลม
ซื่อจื่อผู้นี้ช่างเก่งกาจยิ่งนัก สตรีของบิดาตนก็กล้าแย้ง! ความ
ผิดพลาดครั้งใหญ่เกิดขึ้นแล้ว ต่อให้เขาจะขึ้นชอบเจียงซินเยว่
มากกว่านี้สักเพียงใด นางก็กลายเป็นชายาของเยียนอ่องแล้ว เขากลับ
ยังคิดจะแต่งเข้าเรือนอีก!

นี่เป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งมากมายเพียงใดกัน ช่างไม่สนใจ
ประเพณี ช่างไม่ใช้สมองเอาเสียเลย เยียนอ่องแต่งผิดคนก็อับอาย
มากพอแล้ว หากต้องมอบชายาของตนให้ซื่อจื่ออีก เช่นนั้นบรรพบุรุษ
ของเขาจะต้องกระโดดออกมาจากหลุมฝังดินกลบสุสานเพิ่มอีกสองชั้น
เป็นแน่

ช่างน่าอับอายยิ่งนัก...

“ท่านอ่องโปรดระงับโทสะ!” เหวินซือ ชายารองรีบคลี่คลายสถานการณ์ รั้งมือที่ตบโต๊ะจนแดงของเยียนอ่องไว้ ลอบส่งสายตาให้เมิ่งซืออย่างร้อนรน

เมิ่งซือเข้าใจ ลูกขึ้นลากชั่งเหลียงเงินไปอีกด้านหนึ่ง พูดเสียงเบาว่า “เหตุใดซือจื่อถึงได้เลอะเลือนเพียงนี้ เจียงชินเยวี่นั้นหาได้บริสุทธิ์ไม่ อีกทั้งนางยังเข้าพิธีแต่งงานกับท่านอ่องแล้ว ไหนเลยเจ้าจะแต่งกับนางได้”

“ข้าไม่สน” ช่งเหลียงเงินกัดฟันเอ่ย “ก่อนหน้านี้ข้าก็เคยพูดแล้ว ชีวิตนี้หากภรรยาเอกไม่ใช่ชินเยวี่ก็จะไม่แต่ง! ความผิดพลาดในครั้งนี้ข้าไม่ถือสา แต่ไม่อาจปล่อยให้ผิดพลาดเช่นนี้ต่อไปได้!”

เมิ่งซือโกรธจนตบแขนเขาเบาๆ “เจ้าจะทำให้ท่านอ่องโกรธจนตายอย่างนั้นหรือ เดิมทีระยะนี้ร่างกายของเขาก็ไม่ดีเท่าไรนักอยากให้การแต่งงานเพื่อขจัดสิ่งชั่วร้าย ทว่าขจัดสิ่งชั่วร้ายไม่สำเร็จ กลับกลายเป็นเช่นนี้ไปเสียอีก เมื่อคืนท่านอ่องก็ไอออกมาเป็นเลือดวันนี้เจ้ายังมาทำให้เขาไม่สบายใจเพิ่มอีกหรือ”

ช่งเหลียงเงินตกตะลึง “เมื่อคืนท่านพ่อไอเป็นเลือด?”

“ก็ใช่นะสิ” เมิ่งซือกล่าวไปกล่าวมาน้ำตาก็ไหลริน “เดิมทีท่านพ่อของเจ้าก็เหน็ดเหนื่อยอยู่ทุกวัน หวังเพียงว่าหลังจากเจ้าแต่งภรรยาเอกแล้วจะรู้ความขึ้นบ้าง ช่วยแบ่งเบาความกลัดกลุ้มของเขาหลายวันก่อนยังบ่นอยู่ว่าหลังงานแต่งงานใหญ่ผ่านพ้นจะให้เจ้าดูแลการทหารของกองกำลังฝ่ายซ้าย เขาปรารถนาอยู่ตลอดว่าเจ้าจะเป็นสุขเมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น เขายังโกรธเสียยิ่งกว่าเจ้าด้วยซ้ำ...”

ยามปกติชายารองทั้งสองและท่านอ่องบิดาของเขารักและเอ็นดู

เขามาก นอกจากเรื่องการแต่งงานกับเจียงซินเยวี่ที่มีข้อขัดแย้งกัน
เกินไปบ้าง ที่เหลือล้วนคิดเพื่อเขามากที่สุด เมื่อได้ฟังวาจานี้ของ
เมิ่งซือแล้ว ท่าทีของช่งเหลียงเงินก็อ่อนลง แม้ปากสีหน้าอ่อนลง
เล็กน้อย

เมิ่งซือเห็นเช่นนั้น มือขวายกปาดเช็ดน้ำตา ส่วนมือซ้ายที่
โพล่หลังกระดิกนิ้วขึ้นน้อยๆ

เยียนอ่องพลันโถ่ออกมาอย่างรุนแรงทันที!

เหินซือที่อยู่ด้านข้างร้อง “ไฉ่หย่า” พร้อมยื่นผ้าเช็ดหน้าไปให้
เยียนอ่องจึงหยิบไปปิดปาก

“ท่านพ่อ!” ช่งเหลียงเงินตื่นตะลึง รีบร้อนเดินเข้าไปพุงเขา
“ท่านไม่เป็นไรนะขอรับ”

เยียนอ่องนำผ้าเช็ดหน้าออก เห็นได้ชัดว่าบนผ้าเปื้อนเลือดสีแดง
ช่งเหลียงเงินสุดลมหายใจเย็นคราหนึ่ง รู้สึกกระวนกระวาย
อยู่บ้าง “เหตุใดถึงได้อาการหนักเช่นนี้ หมอเล่า หมอในจวนเล่า”

“เฮ้อ... ข้าแก่แล้ว ไร้ประโยชน์แล้ว” เยียนอ่องพินพนักเก้าอี้
หลับตาลงส่ายหน้า “เจ้าอยากจะทำสิ่งใดก็ทำเถิด อย่างมากข้าก็แค่
ไปปรโลกเร็วหน่อยเท่านั้น ไปขอรับผิดชอบบรรพบุรุษตระกูลช่ง ขอให้
พวกเขาอย่าได้ถือโทษโกรธเจ้า ร้อยปีให้หลังก็ยังคงให้เจ้ากลับมาที่
สุสานตระกูลช่งของข้าดังเดิม”

ช่งเหลียงเงินขมวดคิ้ว สีหน้าเคร่งเครียด กำมือแน่นจนข้อนิ้ว
ซีดขาวเล็กน้อย

ในโถงบุปผาเงียบงันอยู่นาน ระหว่างนั้นก็มีเพียงเสียงไอของโลก
ของเยียนอ่องดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

ผ่านไปนาน ช่งเหลียงเงินก็เอ่ยขึ้นน้ำเสียงแหบพร่า “เรื่องนี้

ให้เป็นไปตามที่ท่านพอเห็นสมควรเถิด”

เส้นเหมยจึงตกใจ อดเงยหน้าขึ้นมองไม่ได้ เยียนอ่องผู้นี้
เก่งกาจยิ่งนัก เพียงตบโต๊ะอย่างโกรธเกรี้ยวและไอลอออกมาทำให้ชื่อจื่อ
ยอมอ่อนข้อลงได้แล้ว? ด้านนอกยังมีเจ้าפקกาดขาวหัวหนึ่งที่รอคอย
ตาปริบๆ ให้ชื่อจื่อรับตัวนางกลับไปนะ!

เยียนอ่องตัวลั่นเล็กน้อย เงยหน้ามองบุตรชายของตนด้วยความ
ซาบซึ้ง “เจ้าไต่ตรงดีแล้วรี”

“ไต่ตรงดีหรือไม่ก็คงทำได้เพียงเท่านี้” ซ่งเหลียงเงินหลักตา
ลงยิ้มอย่างขมขื่น “ควรเห็นแก่ส่วนรวมเป็นสำคัญ”

เยียนอ่องยิ้มออกมา ลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ ซายารอง
ทั้งสองที่อยู่ด้านข้างก็พยักหน้าขึ้นชม “ชื่อจื่อเติบโตแล้ว”

ซ่งเหลียงเงินก้มหน้า กุมถุงหอมที่แขวนอยู่ข้างเอว กัดฟันแน่น
ไม่ส่งเสียงใด

เหวินชื้อเอ่ยว่า “ในเมื่อชื่อจื่อคิดได้แล้ว เช่นนั้นเรื่องราวต่อ
จากนี้ก็จะง่ายขึ้น เรื่องเสื่อมเสียในตระกูลมิแพร่พราย ในเมื่อผิดพลาด
ไปแล้ว คงทำได้เพียงให้ชื่อจื่อพาแม่นางตระกูลสวีผู้นี้กลับไปก่อน
และปฏิบัติต่อนางให้สมฐานะชายาชื่อจื่อ ส่วนแม่นางตระกูลเจียง...
ศักดิ์ฐานะไม่เพียงพอที่จะแต่งงานเข้าสู่สกุลอย่างจริงจังแท้ ยิ่งไม่ต้องกล่าว
ถึงการเป็นชายาอ่อง ความหมายของท่านอ่องก็คือ หาข้อผิดพลาดมา
ลดตำแหน่งนางเป็นซายารองก็พอ”

ซ่งเหลียงเงินลืมหันตาดู ดวงตาแดงก่ำจนไม่อาจบรรยาย มอง
เส้นเหมยจึงที่หมอบอยู่บนพื้นเพียงครั้ง หลุดหัวเราะ ก่อนเอ่ยว่า
“ฐานะของซินเยว่ไม่เหมาะที่จะเป็นชายาอ่อง แล้วหญิงม่ายผู้นี้เหมาะ
ที่จะเป็นชายาชื่อจื่ออย่างนั้นหรือ”

“หญิงม่ายคำนี้ออกจะไม่น่าฟังเกินไปหน่อย แท้จริงแล้วแม่นางผู้นี้ร่างกายยังบริสุทธิ์มิใช่หรือ” เหวินซื่อพูดเสียงนุ่ม “ตระกูลสวี่เป็นตระกูลเก่าแก่ในเมืองหลวง ได้เท่าสวี่เป็นขุนนางทหารชั้นสาม ในฐานะสูงส่ง สุหยินของเขาก็คือสตรีผู้ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ชั้นสี่ บุตรีบุญธรรมของตระกูลสวี่แน่นอนว่าย่อมเพียงพอกับตำแหน่งชายาชื่อจ้อ”

ช่งเหลียงเงินส่งเสียงฮึดฮัด “ต่อให้เป็นสตรีบริสุทธิ์ แต่สามีตายจาก ยังมีทันเข้าเรือนหอก็ตายไปเสียแล้ว ชัดเจนว่านางมีดวงพิฆาตสามี สตรีเช่นนี้พวกท่านนำมาคู่กับข้า ไม่กลัวว่าดวงพิฆาตสามีของนางจะทำให้ข้าตายหรืออย่างไร”

เส้นหมยจึงตัวลั่นสะท้าน ตอนแรกนางกำลังดูเรื่องสนุกอยู่เลย เมื่อได้ฟังคำพูดนี้แล้ว สีหน้าก็พลันขริมลงทันที

“ข้าไม่ได้พิฆาตสามี” นางเงยหน้าขึ้น พูดเสียงดังประโยคหนึ่ง คนในโถงบุปผาต่างตกตะลึง ช่งเหลียงเงินเองก็คาดไม่ถึงว่า จู่ๆ สตรีนางนี้จะมีปากมีเสียงขึ้นมา หันหน้ากลับไปชมวดคิ้วมองนาง

เส้นหมยจึงคุกเข่าทางเรียบร้อยยี่นัก สีหน้าเต็มไปด้วยความจริงจัง มองตรงไปยังดวงตาของเขาแล้วเอ่ยว่า “สามีคนก่อนของข้าไม่ได้ตายเพราะข้ามีดวงพิฆาตสามี”

นี่ดูเหมือนเพียงกำลังกอบกู้ชื่อเสียงให้ตัวนางเอง ทว่าเขากลับรู้สึกได้ถึงความจริงปวดอย่างสุดแสนสาหัส ในดวงตาดวงนั้นมีความเจ็บปวดลึกที่มองไม่เห็นกันบึ้ง

นางกำลังคิดถึงสามีเก่าของนาง? หรือเพราะว่ายังคงมีความรู้สึกต่อเขา ดังนั้นปฏิกิริยาถึงได้รุนแรงเพียงนี้

ช่งเหลียงเงินม้มปาก จู่ๆ ก็รู้สึกไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก ทั้งๆ ที่

เมื่อคืนสตรีหนึ่งยังร้องครวญครางอยู่ใต้ร่างเขา ขึ้นมึนกับเขาราวกับปลาได้น้ำ ตอนนี้อกลับมาตะคอกใส่เขาที่เฝ้าเพราะสามีก่อนหน้านั้นหรือ

ทุกอณูบนเรือนร่างของนางเมื่อคืนเขาได้สัมผัสมาแล้ว ร่างกายนั้นเป็นของเขอย่างสมบูรณ์ นางควรจะซื่อสัตย์ต่อเขา ไม่ใช่ยังคิดคำนึงถึงผู้อื่น!

“ไม่ได้ตายเพราะเจ้ามีดวงพิฆาตสามี หรือว่าตายเพราะเจ้าอัปลักษณ์เกินไป” ช่งเหลียงเงินมองใบหน้าของนาง ดวงตากวาดมองตั้งแต่บนลงล่าง ปากพ่นวาจาร้ายกาจออกมาหนึ่งคำว่า

“อัปลักษณ์!”

เส้นเหมยจิ้งยกมูมปาก รู้สึกว่าเมื่อเทียบกับสัวจื้อจินที่อ่อนโยนเป็นผู้ใหญ่แล้ว คนผู้นี้ช่างเหมือนเด็กน้อยที่ยังเล่นดินโคลนอยู่อย่างไรอย่างนั้น! แต่งกับเขา มิสู้แต่งกับเยียนอ่องยังจะดีกว่า ถึงคนเขาจะแกล้งว่าจากไม่ได้ร้ายกาจเช่นซื่อจื้อผู้นี้

เมื่อช่งเหลียงเงินเอ่ยถึงใบหน้าของนาง เมื่งชื่อที่อยู่ด้านข้างก็พยุ่งเส้นเหมยจิ้งขึ้นอย่างนึกขึ้นได้ ขมวดคิ้วน้อยๆ เอ่ยว่า “ให้คนไปตามหมอมาสักคนก่อนเถิด หากบาดแผลบนใบหน้านี้อันรักษาไม่ได้เช่นนั้นจะนำเสียดายยิ่งนัก”

เหวินซือรีบร้อนลุกไปสั่งการ ก่อนปิดประตูแล้วกลับมาดูใบหน้าของเส้นเหมยจิ้ง นางเองก็อดสายตึ้งระแยะขึ้นไม่ได้ว่า “นี่ลงมือรุนแรงเกินไปแล้ว จิตใจต้องโหดเหี้ยมเพียงใดกัน ถึงได้ทำลายใบหน้าของผู้อื่นเช่นนั้น”

ยังกล่าวไม่ทันจบเหวินซือก็รีบร้อนปิดปาก มองช่งเหลียงเงินอย่างระมัดระวัง นางลืมไปได้อย่างไร สตรีที่มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตที่กล่าวถึงผู้นั้นก็คือเจียงซินเยว่ สตรีในดวงใจของซื่อจื้อมิใช่หรือ!

ซึ่งเหลือเงินกลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ สายตาจับจ้องไปที่เส้นเหมยจิ้ง หรือดวงตาลงคล้ายกำลังไต่ตรองบางอย่าง

หมอมมาถึงแล้ว เส้นเหมยจิ้งนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านข้าง บนใบหน้าพอกยาเอาไว้จำนวนไม่น้อย หลบดวงตาลงมองมือของตน ไม่กล้าขยับเขยื้อน

มีสายตาจับจ้องมาที่นาง ทำให้นางรู้สึกหงักรระชาวบ ในยามนี้ นางไม่ต่างอะไรจากปลาบ่นเขียงที่รอถูกเชือดแม่แต่น้อย สะดุดตาชีวิตล้วนตกอยู่ในกำมือของผู้อื่นทั้งสิ้น

หลังหมอมหายาเสร็จสิ้นแล้วจากไป ซึ่งเหลือเงินก็เอ่ยขึ้นว่า “ท่านนำเหวินกล่าววามีเหตุผล ไม่ใช่ว่าจะทำเช่นนั้นไม่ได้ เพียงแต่ข้ามีข้อแม้”

“ข้อแม้อันใด” เยียนอ่องถาม

“ในเมื่อท่านพอรังเกียจชาติกำเนิดของซินเยร์ เช่นนั้นหลังจากลดชั้นนางเป็นชายารอง มิสู้ส่งนางไปที่จวนซือจื่อในฐานะผู้ควบคุมดูแลจวนเถิด ลูกจะให้นางอาศัยในเรือนเขียวอิ้ว รับรองว่าจะไม่กระทำอันใดที่ผิดต่อหลักจริยธรรมเป็นอันขาด” ซึ่งเหลือเงินกล่าวต่อ “ส่วนหญิงม่ายผู้นี้ อย่างไรเสียก็เป็นคนของตระกูลสวี แน่่อนว่าลูกจะปฏิบัติต่อนางเป็นอย่างดี เพื่อท่านพอจะได้อธิบายแก่คนตระกูลสวีได้ง่าย”

เยียนอ่องขมวดคิ้ว

เจียงซินเยร์ เจียงซินเยร์อีกแล้ว ไม่รู้ว่านางเด็กชั้นต่ำนั้นใช้กลอุบายใดทำให้บุตรชายของตนลุ่มหลง เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ยังคะเนถึงนางอยู่อีก

แต่การที่เขาเอ่ยข้อเสนอเช่นนี้ออกมาก็ถือว่ายอมอ่อนข้อให้แล้ว

อย่างไรเสียวันนี้ไม่ว่าอย่างไรเจียงชินเยว่ก็ไม่อาจเป็นชายาชื่อจื่อได้อีก
ใจเขาก็เห็นว่าสงบลงได้แล้ว ส่วนเส้นเหมยจึงหรือ...ก็ให้นางเป็นชายา
ชื่อจื่อแทนไปก่อนชั่วคราว หากมีผู้ใดเหมาะสมกว่า ค่อยเปลี่ยนตัว
ก็ยังไม่สาย

ตัดสินใจได้เช่นนี้แล้ว ทว่าสีหน้าของเยียนอ่องกลับยังคงดู
ลำบากใจยิ่งนัก

เหวินชื้อเห็นดังนั้นก็เกลี้ยกล่อมว่า “อย่างไรแม้นางเจียงผู้นั้น
ก็ไม่เหมาะสมจะดูแลปรนนิบัติท่านอ่องอีกต่อไป ความรู้สึกของชื่อจื่อ
ข้าน้อยเข้าใจดี ท่านอ่องอนุญาตเถิดเจ้าค่ะ”

เมื่อบุตรชายยอมอ่อนข้อแล้ว เยียนอ่องจึงรับโอกาสนี้ไว้
ถอนหายใจก่อนเอ่ยว่า “เช่นนั้นก็อนุญาตแล้วกัน”

เขารู้จักบุตรชายของตนดี ต่อให้เสเพลมากกว่านี้ แต่รับปาก
เรื่องใดไว้ก็จะทำให้จงได้

ซึ่งเสียเงินหลักตาลง ความโกรธยังไม่เลือนหายไปสิ้น แต่
รู้ดีว่าคงทำอะไรไม่ได้ ตอนนี้จึงทำได้เพียงเอ่ยอย่างมีมารยาทว่า “ลูก
ขอพานางกลับไปก่อนนะขอรับ”

“ดี”

น้ำชาของลูกสะใภ้ย่อมไม่มีผู้ใดดื่มลงเป็นธรรมดา ปิดประตู
พูดคุยกันเนิ่นนานถึงเพียงนี้ ก็ถือว่าดื่มน้ำชาของลูกสะใภ้ด้านใน
ไปก่อนชั่วคราว

เส้นเหมยจึงถูกชั่งเสียดเงินลากออกมาจากจวนเยียนอ่องเช่น
ตอนเข้าไป

“เจ้าอย่าเพิ่งดีใจ” ระหว่างทาง ชั่งเสียดเงินเอ่ยเสียงเรียบเย็น
โดยไม่หันกลับไปมองแม้แต่หน่อย “หากคิดว่าจะได้ดื่มด่ำกับความมั่งคั่ง

รุ่งเรืองไปตลอดชีวิตเพราะเรื่องเป็นเช่นนี้ อย่างนั้นเจ้าก็ไร้เดียงสาเกินไปแล้ว”

เส้นหมยจึงถูกเขาต่อว่าจนคนที่หลังลูกชู้ หัวเราะเหะๆ เอ่ยว่า “ข้อจ้อคิดจะทำสิ่งใดกับข้าหรือ”

“เจ้าช่างใจกล้านัก ต่อหน้าท่านพ่อของข้าเรียกขานตัวเองว่าบ่าวต่อหน้าข้ากลับกล้าตัวเสมอกัน” ช่งเหลียงเงินหัวเราะเสียงเย็น “ไม่รู้กฎระเบียบ รอกลับถึงจวนก่อนเถิด ข้าจะหาคนมาสั่งสอนเจ้าเป็นอย่างดี”

“บ่าวผิดไปแล้วเจ้าคะ!”

เส้นหมยจึงเป็นคนรู้จักมองสถานการณ์ ไม่มีทางที่จะแสดงท่าที ‘พระนางตน’ หรือ ‘หัวแข็ง’ อย่างเป็นประโยชน์ เมื่อได้ยินน้ำเสียงที่แปลกไปก็พลันทรุดลงคุกเข่าทันที! ยื่นมือทอดขาช่งเหลียงเงินเอาไว้ เหยยหน้าขึ้นมองด้วยสายตาจริงใจและน่าสงสาร

“ข้อจ้อได้โปรดเมตตา บ่าวเป็นคนอัปลักษณ์ปากพล่อยรำเรียนมาน้อย ท่านอย่าได้ถือสาบ่าวเลยนะเจ้าคะ”

เจ้าฟุ้งข้า! ข้าไม่อยากฟุ้ง!

เมื่อถูกนางฟุ้งมากอดขาไว้ อย่างสุดชีวิต ซึ่งเสียงเงินก็ชวนเซ
จนเกือบล้มคะมา!

หลังก้มลงมองท่าทางประจบประแจงของนาง เขาก็เลิกคิ้วหัวเราะ
เสียงเย็น “เมื่อครู่ตอนอยู่ในโรงบุงผ้ายังตะคอกเสียงดังอยู่เลยมิใช่
หรือ ยามนี้กลับยอมแพ้อแล้ว?”

“บ่าวกล้าตะคอกที่ไหนกันเจ้าคะ ในโรงบุงผ้านั้นเป็น...การพูด
ชี้แจงเสียงดังด้วยเพราะไม่ได้ทำผิดต่อผู้ใดก็เท่านั้น” เส้นเหมยจึง
ตากระตุก ยิ้มแหยๆ มองเขาด้วยท่าทางประจบประแจง

“ฮึ” ซึ่งเสียงเงินเหลือบมองนางเพียงครั้ง สองมือกอดอก

เขาคิดไปว่าคนผู้นี้ค่อนข้างน่าสนใจ สุดท้ายกลับเป็นเพียง
พวกไร่ยางอายุที่หวังประโยชน์จากผู้เหนือกว่า ดูยิ้มเข้าลี ยิ้มเช่นนั้น
บาดแผลบนใบหน้ายิ่งดูอัปลักษณ์มากขึ้น สตรีเช่นนี้ยังคิดอยากเป็น
ชายาของเขาอีกหรือ

ดื่มยาสลบให้มากหน่อยแล้วไปนอนฝันเสียเถิด!

ซึ่งเสียงเงินออกแรงดึงขาของตนกลับ หมุนกายแล้วเดินต่อไป

เล่นเหมยจิ้งลู่บนหน้าอกตนเองเบา ๆ ไม่สนใจว่ากระโปรงสกปรกเสียแล้ว รีบร้อนลุกขึ้นไล่ตามไป

ชีวิตในอนาคตของนางต้องดำเนินไปภายใต้สายตาของเข ต่อให้คนผู้นี้จะวางอำนาจบาตรใหญ่ ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษ โง่เขลา งี่เง่า และปากเสีย นางก็ไม่อาจเป็นปรีดิ์กับเขาได้ เรื่องนี้นางจำต้องเข้าใจนางแต่งเข้ามาเพราะมีเป้าหมาย จะถูกฆ่าตายก่อนได้ทำสิ่งใดได้อย่างไร วังเหยาเซ่ตามช่องเหลี่ยมเงินออกจากจวนเยียนอ๋องไปตลอดทางพองเยหน้าขึ้น เล่นเหมยจิ้งก็เห็นเจ้าפקกาดขาวน้อยที่รออยู่

“เหลียงเงิน!”

เสียงร้องเรียกนี้ของเจียงซินเยร์ช่างฟังดูอ้างว้างยิ่งนัก ใบหน้าเล็ก ๆ เต็มไปด้วยคราบน้ำตา นางเข้ามาหาเขาแล้วมองอย่างคาดหวัง “ข้ากลับไปกับเจ้าได้แล้วใช่หรือไม่”

ช่องเหลี่ยมเงินผืนยิ้ม พยักหน้าตอบรับ “ได้แล้ว”

เจียงซินเยร์ดีใจ เดินขึ้นหน้าจะมากล้องแขนเขา แต่ช่องเหลี่ยมเงินกลับถอยหลังหนึ่งก้าว “แต่นับจากนี้ เกรงว่าข้าคงเรียกขานเจ้าได้แค่ ‘น้ำเงินเจ้านั้น’”

สายฟ้าผ่าลงกลางอากาศ!

เจียงซินเยร์พลันนั่งอึ้งอยู่กับที่ ใบหน้าขาวซีดในทันใด สายหน้าน้อย ๆ คล้ายฟังไม่เข้าใจอย่างไรอย่างนั้น ผีนกขมปากถามเขาว่า “เจ้าว่าอะไรนะ”

“เจ้าแต่งกับท่านพ่อของข้าแล้ว ข้าทำได้เพียงเรียกเจ้าว่า ‘น้ำเงิน’” ช่องเหลี่ยมเงินหลับตาลง สูดหายใจเข้าลึก ๆ “แต่เมื่อครู่ข้าเจรจากับท่านพ่อเรียบร้อยแล้ว ให้เจ้ากลับไปพร้อมข้า อาศัยที่เรือนเชียวอี้ ข้าจะปฏิบัติต่อเจ้าเฉกเช่นผู้อาวุโส ไม่กระทำเรื่องที่ผิดกฎระเบียบ

แม่แต่น้อย”

ผู้อาวุโส? เจียงซินเยว่เบิกตาโต สูดหายใจเล็กน้อย เพียงพริบตาน้ำตาก็ร่วงเผาะทันใด “ห้าปี! ข้ารอเจ้ามาห้าปีเต็ม! เจ้าบอกว่า จะแต่งงานเป็นภรรยาเอกเข้าจวนด้วยขบวนเกี้ยวยาวสิบหลี่¹ แต่ยามนี้ กลับบอกข้าว่าจะปฏิบัติกับข้าเฉกเช่นผู้อาวุโส?”

“เจ้าฟังข้า...”

“ข้าไม่อยากฟัง!” นางบัดมือที่ยื่นมาของซ่งเหลียงเงินออก ก้าวถอยหลังไม่หยุดพลางร้องไห้พุดว่า “ชีวิตนี้ของข้าพังทลายแล้ว! พังทลายด้วยน้ำมือของพวกเจ้าพ่อลูก! เจ้ารังเกียจข้า ไม่ต้องการข้า แต่กลับเอ่ยวาจาสวยหรูพวกนี้หลอกลวงข้า! ผู้อาวุโส...ฮึ ข้าตายไปเสียยิ่งดีกว่า!”

ซ่งเหลียงเงินตื่นตะลึง รีบร้อนคิดอยากดึงนางไว้ เพียงแต่ครานี้เจียงซินเยว่ที่อ่อนโยนมาตลอดรู้สึกเจ็บปวดใจจริง ๆ เสียแล้ว หมุนกายออกวิ่งอย่างรวดเร็วพุ่งตรงไปที่แม่น้ำลั่วฮวาข้างจวนเยียนอ่องทันที!

“หลินเฟิง!” ซ่งเหลียงเงินตะโกนขึ้น “รั้งนางไว้!”

ผู้ติดตามชุดน้ำเงินด้านข้างรีบพุ่งตัวออกไปทันที เพียงแต่ไล่ทันแล้วกลับไม่กล้าลงมือรุนแรง ได้แต่พยายามขวางนางไว้ เจียงซินเยว่จึงหลบไปได้

ซ่งเหลียงเงินหันหน้ากลับมาจ้องเส้นหมยจึงสายตาดุดันครั้งหนึ่ง ก่อนวิ่งไล่ตามออกไปเช่นกัน

เส้นหมยจึงกลอกตา ไม่ต้องคิดก็รู้ได้ว่าเชื้อจื่อผู้นี้คงสืบนางเป็น

¹ คือ หน่วยวัดระยะทางของจีน โดย 1 หลี่ ยาวเท่ากับ 500 เมตร

ขึ้นๆในใจไปหลายหมื่นรอบแล้ว ความผิดพลาดหนึ่งครั้ง คนสี่คนเจ็บปวด แต่เห็นได้ชัดว่านางอยู่ในจุดต่ำสุดของความสัมพันธ์ยุ่งเหยิงนี้ เพราะอย่างนั้นความเจ็บปวดของพวกเขาก็สามคน สุดท้ายต่างก็ตกลงมาที่นาง

ช่วยข้าช่วยซ่อนเสียจริง!

เมื่อคิดไปคิดมา สุดท้ายนางก็ยกขายกระโปรงไล่ตามไปด้วย หากเจ้าפקกาดขาน้อยผู้นั้นกระโดดน้ำตายจริง ๆ นางคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นานเช่นกัน

เจียงซินเยว่สะอึกสะอื้นมาตลอดทาง หลินเฟิงกล้ำมาขวาง นางก็ชนอกเขา ทำให้ผู้ติดตามผู้นี้ตกใจจนรีบร้อนถอยห่าง แล้วนางก็วิ่งต่อ ซึ่งเสียงเงินที่ไล่ตามมาก็ไม่กล้าแตะต้องนางเช่นกัน พูดได้เพียงว่า “เจ้าใจเย็นๆหน่อย” วาจาไร้สาระที่ไม่พูดเสียยังดีกว่า

เมื่อเห็นว่าในที่ที่สุดก็มาถึงแม่น้ำแล้วฮวา เจียงซินเยว่ก็ล้มตัวจากนั้นกระโดดลงน้ำไป

หลินเฟิงและซ่งเหลียงเงินที่ตามมาล้งเลอยู่ชั่วขณะ สุดท้ายยื่นมือจะคว้านางไว้ ทว่าชั่วขณะที่ล้งเลนั้น เจ้าפקกาดขาน้อยกระโดดลงน้ำประหนึ่งนักรบผู้กล้าหาญเสียแล้ว

ขายกระโปรงพลั่วไล่ตามลม ทั้งสองยืนนิ่งค้าง คว่าไม่ถูกตัวนางด้วยซ้ำ เบิกตากว้างมองน้ำในแม่น้ำสาตกระเซ็น

“ซินเยว่!” ซ่งเหลียงเงินร้องเรียกเสียงดังอย่างขาดสติ จากนั้นจะกระโดดลงไป หลินเฟิงที่อยู่ด้านข้างยื่นมือรั้งเขาไว้ “นายท่าน ท่านว่ายน้ำไม่เป็นนะขอรับ!”

“เช่นนั้นเจ้าก็ลงไปช่วยสิ!” ซ่งเหลียงเงินรื้อนร่นจนดวงตาแดงก่ำ หลินเฟิงเองก็รู้สึกลำบากใจอยู่บ้าง “ข้าก็ว่ายน้ำไม่เป็นขอรับ”

ซึ่งเหลียงเฉิน “...”

เพียงชั่วพริบตานั่นเอง เล่นเหมยจิ้งที่ตามมากระโดดลงไป
ในแม่น้ำทันที

‘ตุ้มมมม’

น้ำในแม่น้ำสาตกกระเซ็นเต็มหน้าซึ่งเหลียงเฉิน

เล่นเหมยจิ้งลงไปแล้วคว้าข้อมือของเจียงซินเยวี่ไว้ได้พอดี
ดึงนางขึ้นมา ทันทีที่โผล่พ้นน้ำ เจียงซินเยวี่ก็ฟาดมือตบนางฉาดหนึ่ง
“ใครใช้ให้เจ้ามาช่วยข้า!”

ฝ่ามือนี้นับเข้าที่ใบหน้าด้านซ้ายของเล่นเหมยจิ้ง ยาที่เพิ่งทา
ไม่นานถูกน้ำชะล้างไปหมด ทำให้บาดแผลปริออกอีกครั้ง

เล่นเหมยจิ้งสูดหายใจเข้าลึกก่อนเอ่ย “เจ้าจะตายเช่นนี้ไม่ได้”

เจียงซินเยวี่นั่งอึ้ง มองเลือดที่ไหลซึมบนใบหน้านาง ยิ้มเย็น
เอ่ยว่า “ไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามาช่วย!”

เมื่อพูดจบก็ดึงมือออก ยืนขาธิบเล่นเหมยจิ้ง ก่อนจมนลงใต้
น้ำอีกครั้ง

เล่นเหมยจิ้งจับใบหน้าหนึ่งครั้ง จุ่มมือที่เปื้อนเลือดลงน้ำล้าง
ให้สะอาด เงยหน้าขึ้นมองซึ่งเหลียงเฉินที่อยู่บนฝั่ง เอ่ยว่า “ยังจะช่วย
อีกหรือไม่”

ซึ่งเหลียงเฉินได้สติกลับมา ขมวดคิ้วตอบ “แน่นอนว่าต้องช่วย!”

“ไม่ว่าจะใช้วิธีการใด?”

“แล้วแต่เจ้า ขอเพียงนางปลอดภัย!”

เล่นเหมยจิ้งพยักหน้า กลั้นหายใจดำลงน้ำ ไม่นานก็คว้าตัว
เจียงซินเยวี่ขึ้นมาอีกครั้ง

“เจ้า...” เจียงซินเยวี่ยังจะด่านาง เล่นเหมยจิ้งจึงฟาดสันมือ

ใส่ท้ายทอยอีกฝ่ายอย่างแรงหนึ่งที

นางกลอกตา ในที่สุดเจ้าผักกาดขาวน้อยก็สงบลงได้สักที

ในใจเส้นเหมยจึงสบตาเธอ ทว่าไม่ได้เอ่ยสิ่งใดออกมา ลาก
เจียงชินเยว่ขึ้นฝั่ง

“นางไม่เป็นไรใช่ไหม” ช่งเหลียงเงินมองนางอย่างโกรธเคือง
เล็กน้อย “เมื่อครูเจ้าทำอะไรนาง”

“ก็แค่สลบไปเท่านั้น เจ้าจะรื้อนรณะอะไร... ข้าหมายความว่า
ท่านไม่ต้องเป็นกังวลเจ้าคะ” เส้นเหมยจึงหยักยิ้ม “แบกนางกลับไป
ก็เรียบร้อย”

หลินเฟิงวิ่งไปตามคนมาแล้ว รถม้ามาถึงพอดี สาวใช้สองคน
ลงมายกเจียงชินเยว่ขึ้นไป

เส้นเหมยจึงคลานขึ้นฝั่ง กำลังคิดจะตามไป ทว่าด้านหลังกลับ
มีคนมาขวางไว้กะทันหัน

นางเงยหน้าก็เห็นช่งเหลียงเงินมองมาสีหน้าขุ่นเคือง

อะไรอีก เส้นเหมยจึงมองเขาอย่างไม่เข้าใจ

ช่งเหลียงเงินก้มหน้ามองเสื้อผ้าที่เปียกโชกของนาง เสื้อผ้าชุดนี้
เดิมทีก็บางมากอยู่แล้ว หลังเปียกน้ำก็แทบเนื้อเผยส่วนโค้งส่วนเว้า
ทั้งหมดของนาง ทว่านางกลับมองเขาด้วยสีหน้าไม่รู้อะไรทั้งสิ้น!

“คลุมเสีย!” ช่งเหลียงเงินถอดเสื้อตัวนอกของตนโยนใส่นาง
แล้วหมุนกายเดินไปขึ้นรถม้าทันที ในใจขุ่นเคืองขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ
หลังจากนั่งในรถม้าแล้วก็อดไม่ได้เลิกผ้าม่านขึ้นมองคราหนึ่ง

เส้นเหมยจึงนำเสื้อตัวนอกของเขามาคลุมกายไว้ ยังนับว่าว่าง่าย

เพียงแต่เสื้อนอกสีขาวดื่กลายเมฆาตัวใหญ่ของเขาเมื่อคลุมลง
บนร่างนางก็ปิดทุกส่วนตั้งแต่ใต้คอลงไป มองไม่เห็นสิ่งใดแม้แต่หน้า

ทว่าในหัวเขากลับมี...ภาพเรือนร่างอันงดงามผุดขึ้นมา

ซึ่งเหลียงเงินกลิ่นน้ำลาย หยิกตนเองด้วยสีหน้าเคร่งขรึม
ครั้งหนึ่ง ก่อนสะบัดผ้าม่านหน้าต่างรถลงอย่างขุ่นเคือง

เส้นเหมยจิ้งไม่สังเกตเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น ยังคงขึ้นรถม้าคันหลัง
ดังเดิม จินอีและอวี๋สือกำลังรอนางอยู่ ทันทีที่นางขึ้นไปก็รีบร้อน
ดูใบหน้านาง

“สวรรค! ใบหน้านายหญิงมีบาดแผล เหตุใดถึงได้ถูกน้ำอีก
เจ้าคะ” อวี๋สือมองบาดแผลของเส้นเหมยจิ้งที่เปื่อยขึ้นจนขาวซีด
เล็กน้อยแล้วอดถามไม่ได้ “แล้วจะหายดีได้อย่างไร”

จินอีตะลึง รีบแตะแขนอวี๋สือห้ามไว้ เมื่ออวี๋สือรู้ว่าหลุดพูด
ออกไปก็กั๊กริมฝีปากปิดปากแน่นทันที

เส้นเหมยจิ้งกลับไม่สนใจแม้แต่น้อย ยิ้มแล้วเอ่ยว่า “ไม่หาย
ก็ช่างเถิด อย่างไรเสียตำแหน่งชายาซื้อจื่อนี้ดูแล้วข้าคงเป็นได้ไม่นาน
บนใบหน้ามีบาดแผลยังปลอดภัยกว่าด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลัวว่า
ผู้อื่นจะคิดไม่ดีกับข้า”

จินอีหนึ่งอึ้ง “เหตุใดนายหญิงจึงกล่าวเช่นนั้นเจ้าคะ”

ซื้อจื่อกล่าวแล้วไม่ใช่หรือว่าจะเคารพชายาอ่อนแอเช่นผู้อาวุโส
เช่นนั้นชายาซื้อจื่อยังควรเป็นชายาซื้อจื่อสิ

เส้นเหมยจิ้งโน้มศีรษะไปเอ่ยเสียงเบา “ไม่เห็นชายาอ่อนแอของ
พวกเจ้ากระโดดน้ำปลิดชีวิตตนเองหรือ หากข้ายังเป็นชายาซื้อจื่อได้
อย่างมั่นคง ซื้อจื่อของพวกเจ้าจะอธิบายกับคนเขาอย่างไร คนเขา
เจ็บปวดจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่เช่นนี้ ย่อมต้องทำให้ข้าเจ็บปวด
เช่นเดียวกัน! พวกเรามาเดิมพันกันดีหรือไม่ ข้าเดิมพันว่าภายใน
สิบวัน ชายาซื้อจื่ออย่างข้าจะต้องถูกปลดอย่างแน่นอน”

จิ้นอีส่ายหน้า “นายหญิง ท่านอย่าคิดเช่นนั้นสิเจ้าคะ อย่างไรเสียท่านก็แต่งเข้ามาอย่างถูกต้อง ต่างจากซายารองในเรือนพวกนั้น ไม่ใช่กล่าวว่าปลดก็จะปลดได้นะเจ้าคะ”

เส้นเหมยจิ้งตบมือ “เช่นนั้นมาลงเงินเดิมพันกัน ข้าเดิมพันหนึ่งตำลึงเงิน!”

จิ้นอีและอวี้อี้อยู่ต่างตกตะลึง นิ่งอึ้งมองนาง ซายาชื่อจ้อผู้นี้... ยังเคยเข้าบ่อนพนันด้วยหรือ ดูท่าทางเชี่ยวชาญนี่สิ

พวกนางไม่รู้ว่เส้นเหมยจิ้งเคยใช้ชีวิตอยู่ที่บ่อนพนันและสถานเรีงมย์อยู่สามปี ทั้งเรื่องกินดื่ม เล่นพนัน เทียวเล่น และศิลปะสี่แขนง พิณ หมากรุก วาดภาพ เขียนอักษร เว้นเพียงการวาดภาพทุกสิ่งล้วนเรียนรู้มาจากสถานที่เหล่านั้น

“เออ...” เมื่อเห็นสีหน้าคาดหวังของเส้นเหมยจิ้งแล้ว อวี้อี้อีกก็ใจกล้าขึ้นมาบ้าง เอ่ยขึ้นก่อนว่า “เช่นนั้นบ่าวขออาจหาญเดิมพันกับซายาชื่อจ้อ วางเงินเดิมพันหนึ่งตำลึงเงิน พนันว่าภายในสิบวันซายาชื่อจ้อไม่ถูกปลดเจ้าคะ”

เส้นเหมยจิ้งยิ้มตาหยี หันหน้าไปมองจิ้นอี “เจ้าเล่า”

จิ้นอีสับสนยิ่งนัก มือกดอยู่บนถุงเงินที่เอว อटकัล้นจนใบหน้าแดงกำ เนื่อนานถึงได้กล่าวว่า “บ่าวไม่มีเงินนัก พนันหนึ่งเหรียญทองแดงได้หรือไม่เจ้าคะ”

หนึ่งเหรียญทองแดง? เส้นเหมยจิ้งเดาะปากมองจิ้นอี บ่าวรับใช้ผู้นี้สวมใส่ชุดไม่เลวเลยทีเดียว เหตุใดจึงอยากจนถึงเพียงนี้ เพียงแต่ต่อให้แมลงวันตัวเล็กเพียงใดก็คือเนื้อ² เส้นเหมยจิ้งพยักหน้าทันที

² หมายถึง ดีกว่าไม่มีหรือดีกว่าไม่ได้อะไรเลย

“หนึ่งเหรียญทองแดงก็หนึ่งเหรียญทองแดง! หากพวกเจ้าชนะ ข้าจะ
ให้พวกเจ้าทั้งหมดหนึ่งตำลึง หากข้าชนะก็จะได้เงินหนึ่งตำลึงกับหนึ่ง
เหรียญทองแดง”

“เจ้าคะ” บ่าวรับใช้ทั้งสองพยักหน้าอย่างพร้อมเพรียง

เดิมพันเล็กน้อยจิตใจเบิกบานนัก เล่นหมยจึงรู้สึกอารมณ์ดีขึ้น
มาบ้างแล้ว ต่อให้รู้ว่าเส้นทางในภายภาคหน้าจะเต็มไปด้วยขวากหนาม
แต่แล้วอย่างไรเล่า กังวลไปก็เปล่าประโยชน์ ไม่สู้ยิ้มแล้วพยายามเดิน
ต่อไปให้ดีกว่า!

รถม้าเดินทางมาถึงหน้าประตูจวนซือจื่อ ช่งเหลียงเงินไม่อุ้ม
เจ้าพนักงานชาวน้อยอีก ทว่าให้สาวใช้พยุ่งนางไปที่เรือนเชียวอี่

“เจ้าอยู่ที่เรือนเชียงซือย่วนไปก่อน” เขายืนอยู่หน้าประตู มอง
เล่นหมยจึงแล้วเอ่ยขึ้น “นั่นเป็นที่พักของชายาซือจื่อ”

“อ้อ เจ้าคะ” เล่นหมยจึงพยักหน้าอย่างว่าง่าย

ช่งเหลียงเงินยกมูมปาก เหลือบมองนางแล้วเอ่ยว่า “ระวังตัว
เสียหน่อย อย่าทำผิดกฎบ้าน กฎบ้านของจวนซือจื่อเคร่งครัด หาก
กระทำผิดเข้า มีโทษหนักเชียวละ”

หญิงม่ายเจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัด

แทนที่จะกล่าวว่า คำพูดพวกนี้เป็นการกล่าวเตือน ไม่สู้กล่าวว่า เป็นการเย้ยหยันหรือชมจากสนุกๆ จะดีกว่า

เส้นเหมยจึงหัวเราะคิกเล็กละน้อย มองรอยยิ้มที่แฝงความนัยบน ใบหน้าของช่งเหลียงเงิน ดิงชายเสื้อของจิ้นอีที่อยู่ด้านข้าง “กฎบ้านของจวนซือจื่อมีอะไรบ้างหรือ”

จิ้นอีมองแผ่นหลังของซือจื่อที่เดินจากไปเล็กละน้อย ก่อนกล่าวว่า ด้วยอารมณ์ซับซ้อนยิ่งนักว่า “กฎบ้านของจวนซือจื่อมีเพียงข้อเดียว เจ้าคะ”

“มีเพียงข้อเดียว? เช่นนั้นก็ง่ายนะสิ!” เส้นเหมยจึงถอนหายใจ เอือกใหญ่ ตบหน้าอกของตนเบาๆ “ข้ายังคิดว่ามีหลายร้อยข้อเสียอีก ทำทางของเขาดูน่ากลัวเพียงนั้น”

อวี่สื่อมองนางด้วยความเห็นใจ กล่าวว่า “นายหญิง กฎบ้านเพียงข้อเดียวเขานอยู่ที่โถงบุปผา ท่านจะไปดูหรือไม่เจ้าคะ”

“ไปสิ” เส้นเหมยจึงพยักหน้า เดินตามสาวใช้ทั้งสองไปที่ โถงบุปผา

สิ่งปลูกสร้างในจวนชื่อจื่อนี้หรือหาไม่ต่างอะไรจากจวนไท่จื่อ¹ นัก
เพียงเดินจากหน้าประตูไปที่โถงบุปผาก็ต้องใช้เวลาพักใหญ่

“ที่นี่เจ้าคะ” จินอีผายมือเชื้อเชิญ “เชิญเจ้าคะ”

เส้นเหมยจึงเห็นว่าภายในคงไร้ผู้คน จึงเดินเข้าไปอย่างฝ่าเผย
เงยหน้าขึ้นมองด้วยอารมณ์สุนทรีย์ทันใด

ภาพอักษรแผ่นหนึ่งแขวนอยู่บนผนังของโถงบุปผา มีอักษร
ที่ตัวเขียนไว้ราวมังกรโบยบินหงส์รายร่าอย่างโอหังว่า

“ผู้ที่ทำให้ชื่อจื่อไม่พอใจต้องได้รับโทษ!”

เส้นเหมยจึง “...”

จินอีที่ยืนอยู่ข้างกายนางถอนหายใจก่อนเอ่ย “นายหญิงรักษา
ตัวด้วยเจ้าคะ”

เป็นกฎบ้านที่ไร้เหตุผลอย่างสิ้นเชิง! ในจวนแห่งนี้ชื่อจื่อคือ
ท้องฟ้า เจ้าทำให้ชื่อจื่อไม่พอใจ เช่นนั้นก็ต้องได้รับโทษ! เส้นเหมยจึง
นิ่งเงียบ หลังจากผ่านไปเนิ่นนานถึงได้หันหน้ากลับมาองสาวใช้ที่อยู่
ด้านหลัง “พวกเราไม่ต้องลำบากหาทางเลี้ยวแล้ว ไปรับโทษเสียเลย
ก็สิ้นเรื่องมิใช่หรือ”

นางทำให้ชื่อจื่อโกรธจนอยากจะหันนางเป็นชิ้นๆ แล้วยังจะ
เสียแรงดิ้นรนกระไรอีก ไม่ว่าจะชูก่อหรือหัวทกก็ต้องถูกบั่นทั้งนั้น!

อวี่สื่อมองเลื้อยคลุมที่ยังคงคลุมอยู่บนกายนางเล็กน้อย เอ่ย
เสียงเบาว่า “แต่ชื่อจื่อไม่ได้กล่าวว่าลงโทษท่านอย่างไรนะเจ้าคะ”

แม้กระทั่งเลื้อยคลุมตัวนี้ก็ยังไม่เห็นนางคลุมเอาไว้อย่างไร! แต่ไหน
แต่ไรไม่เคยเห็นชื่อจื่อติดกับชายารองในจวนถึงเพียงนี้มาก่อน แม้อวี่สื่อ

¹ คือ รัชทายาท

เองจะรู้สึกว่าการซื้อจ้อจะต้องลงโทษนายหญิงเพราะความเข้าใจผิดเรื่อง การแต่งงานในครั้งนี้อย่างแน่นอน เพียงแต่...ผู้ใดจะคาดเดาความคิด ภายในใจของซื้อจ้อได้เล่า

เส้นเหมยจึงมองนางสีหน้าเศร้าโศกพร้อมเอ่ยว่า “อวี่สือ เจ้า เคยเห็นแมวจับหนูหรือไม่”

อวี่สือพยักหน้า “ย่อมเคยเห็นสิเจ้าคะ”

“ยามนี้ข้าก็คือหนู ส่วนซื้อจ้อของพวกเจ้าคือแมวที่กำลังลั่นเล็บ” เส้นเหมยจึงเอ่ย “ที่เขาไม่เอ่ยว่าจะลงโทษอย่างไร เพราะกลัวว่าหาก ตะปบจนตายในหนึ่งกรงเล็บแล้วจะไม่เพียงพอระบายความเกลียดชัง ที่มี เช่นเดียวกับแมวจับหนู ที่มักจะหยอกเย้าก่อนแล้วค่อยกลืน ลงท้องในคำเดียว!”

จิ้นอีและอวี่สือส่วนตัวล้วน นิ่งไปพักหนึ่งแล้วอึมเอ่ย “นายหญิง คิดมากเกินไปแล้วเจ้าคะ เป็นสามภรรยากันเพียงหนึ่งคืน ผูกพันลึกซึ้ง เน้นนาน ซื้อจ้อจะจิตใจเหี้ยมโหดถึงเพียงนั้นได้อย่างไรเจ้าคะ ดูลิ เลือดผ่านนี้ยังเปียกอยู่เลย พวกเรากลับไปเปลี่ยนก่อนเถิด”

สำหรับคำกล่าวที่ว่าเป็นสามภรรยากันเพียงหนึ่งคืน ผูกพันลึกซึ้ง เน้นนานนี้ เส้นเหมยจึงขอสงวนความคิดเห็น เพียงแต่เลือดผ่านนี้ควร เปลี่ยนคือเรื่องจริง

นางมองกฏบ้านที่แขวนอยู่บนผนังอีกครั้งแล้วหันหลังเดินตาม พวกนางออกไป สมองไตร่ตรงอย่างรวดเร็ว พยายามคิดหาทางรอด ให้ตนเอง

จะลงโทษก็ย่อมไม่ได้ แต่นางจะตายไม่ได้ รักษาชีวิตเอาไว้ได้ อนาคตข้างหน้าย่อมมีความเป็นไปได้ที่ไม่สิ้นสุด ยามนี้ในเมื่อทำให้ ช่งเหลียงเหน็ดเหนื่อยแล้ว นางจะต้องคิดหาทางลดทอนความอันตราย

ให้อยู่ในระดับต่ำที่สุด

นางคิดเช่นนี้พลางก้าวเดินออกจากประตูไปโดยไม่มองทาง
ศิริระจึงปะทะกับของนุ่มนิ่มบางอย่างเข้าอย่างจัง

“อ๊อย” อีกฝ่ายร้องเสียงเบา ถูกพลังที่ราวกับล่อตัวน้อยของนาง
กระแทกจนล้มไปด้านหลัง

เหตุการณ์ของเจียงชินเยร์ก่อนหน้านี้ทำให้เส้นเหมยจึงคิดว่า
คนตรงหน้าผู้นี้ไว้ด้วยความรวดเร็ว ก่อนจะออกแรงจู่โจม

ร่างที่หอมและนุ่มนิ่มโถมเข้าสู่อ้อมอกของนางเข้าเต็มเปา

“ขออภัย!” เส้นเหมยจึงรีบร้อนเอ่ยขึ้น “ข้าไม่เห็นว่ามีคน เจ็บ
หรือไม่”

คนในอ้อมแขนเงยหน้าขึ้นมองนางเล็กน้อยอย่างมีนัยอยู่บ้าง

ใบหน้างดงามอ่อนเยาว์ดุจดั่งดอกบัวแรกแย้ม ริมฝีปากราว
ผลองุ่น² จมูกงามได้รูป นัยน์ตาเป็นประกายคล้ายแสงสะท้อนบน
ผิวทะเลสาบ สิ่งที่ประดับอยู่บนศีรษะนั้นไม่ใช่ปิ่นทอง แต่เป็นแถบผ้า
สีชมพูที่มัดเป็นปมเอาไว้ ห้อยยาวไปถึงด้านหลัง เข้ากันกับกระโปรง
สีกลีบบัวทั้งตัวได้ดี ทำให้มองดูบอบบางทั้งยังน่าทะนุถนอม

เส้นเหมยจึงอดมองจนนิ่งอึ้งไปไม่ได้ คิดในใจว่านี่คือแม่นางน้อย
ตระกูลใดกัน

สุดท้ายจินอีที่อยู่ด้านข้างก็คุกเข่าลงร้องเรียกเสียงหนึ่งว่า
“นายหญิงนี่”

ในจวนซื่อจื่อมีเจ้านายเพียงคนเดียวเท่านั้น นั่นก็คือช่งเหลียงจิน
หากมีคนถูกเรียกขานว่านายหญิง เช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้เพียง

² คือ เซอร์รี

หนึ่งเดียว...คือเป็นสตรีนของช่งเหลียงเงิน

เส้นหมยจึงสูดหายใจเย็นคราหนึ่ง แม่นางน้อยที่สูงไม่ถึงปลายคางของนางก็เป็นสตรีนของช่งเหลียงเงินหรือ ชื่อจ้อผู้นี้เป็นคณิพลาสหรือนี่ เด็กตัวเล็กขนาดนี้ก็มิละเว้น?

ในที่สุดนึ่งฉุนเอ๋อาก็ได้สติกลับมา เงยหน้าขึ้นมองเส้นหมยจ้องเอ่ยถามด้วยความงุนงงเป็นอย่างยิ่งว่า “เจ้าเป็นใคร?”

“นายหญิงนึ่ง ผู้นี้คือชายาชื่อจ้อ” อวี่ลือกกล่าว “เพิ่งกลับมาจากจวนเยียนอ่องเจ้าค่ะ”

“ชายาชื่อจ้อ?” นึ่งฉุนเอ๋อ์เบิกตาโต “ชายาชื่อจ้อไม่ใช่แม่นางเจียงหรงกหรือ หรือว่าช้านอนหลับไปตื่นเดี๋ยวนางก็กลายเป็นเช่นนี้ไปเสียแล้ว”

เส้นหมยจึงยิ้มอย่างกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง “ข้ามิใช่เจียงชินเยวี่” นึ่งฉุนเอ๋อ์อัปปากค้างในทันใด จ้องเส้นหมยจ้องเขม็ง ก่อนมองเลื่อนอกที่คลุมอยู่บนร่างนางอีกครั้ง สูดหายใจหอบปากยอเขาลงคารวะ “ฉุนเอ๋อ์คารวะชายาชื่อจ้อเจ้าค่ะ”

“ไม่จำเป็นต้องมากพิธี” เส้นหมยจึงพยุงนางขึ้น ท่าทางออกจะเก๋ๆก้งๆอยู่บ้าง อย่างไรก็ตามก็ไม่เคยมีผู้ใดคารวะนางมาก่อน ตั้งแต่เกิดจนถึงตอนนี้ล้วนเป็นนางที่คารวะผู้อื่นมาโดยตลอด

“เดิมที่ตั้งใจว่าจะไปคารวะพร้อมพี่สาวคนอื่นๆ ไม่คิดว่าจะพบกันที่นี้เสียก่อน” ยามเมื่อนึ่งฉุนเอ๋อ์แยมยิ้ม บนแก้มมีลักยิ้มบางๆปรากฏ ดูน่ารักยิ่งนัก “นับว่ามีวาสนาร่วมกัน”

เส้นหมยจึงยิ้ม รู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างไม่รู้ควรจะกล่าวสิ่งใดกับอีกฝ่ายอยู่บ้าง แม่นางจะค่อนข้างรู้สึกถูกชะตากับแม่นางตรงหน้า ทว่าต่างก็เป็นสตรีนของช่งเหลียงเงิน เมื่อพบหน้ากันกะทันหัน

จะพูดคุยสิ่งใดได้

โชคดีที่แม่ nang น้อยผู้นี้รู้จักวางตัว ยิ้มแย้มเอ่ยว่า “ดูเหมือนชายาชื่อจื่อจะไม่สะดวกเท่าไรนัก จุนเออร์ไม่รบกวนเวลาท่านแล้วเจ้าค่ะ”

“อืม” เส้นหมยจึงพยักหน้า นิ่งจุนเออร์จึงคารวะแล้วหมุนกายจากไป

“คนในจวนนี้อบอุ่นและอ่อนโยนจริง ๆ” เส้นหมยจึงอดถอนหายใจไม่ได้ เมื่อเทียบกับตระกูลสวีแล้วถือว่าเป็นดินแดนในฝันทีเดียว

สีหน้าของจิ้นอีแปลกประหลาดอยู่บ้าง ทว่าในฐานะสาวใช้นางเองก็ไม่กล่าวสิ่งใดมาก พาเส้นหมยจึงกลับไปเปลี่ยนชุด ก่อนจะหายาบาดแผลบนใบหน้าให้อีกครั้ง

“ชายาชื่อจื่อ ชื่อจื่อให้ท่านไปที่เรือนหลักเจ้าค่ะ”

กันเฟิงจะตะแคงอึ้ง ด้านนอกก็มีสาวใช้คนหนึ่งกล่าวขึ้น “ขอให้ท่านรีบหน่อยเจ้าค่ะ”

มาแล้ว! จะมาแล้ว! เส้นหมยจึงคาดเดาเอาไว้แล้ว ภูมบ้านวางไว้เช่นนั้น เพื่อเจ้าพนักงานน้อยผู้เป็นที่รักของเขา ไม่ว่าจะอย่างไร ช่งเหลียงเงินก็จะหาโอกาสลงโทษนาง! เพียงแต่หากทำให้เขาหาโอกาสไม่ได้จะดีที่สุดในท้ายยังอยากนอนหลับอย่างสงบสุขนะ!

เส้นหมยจึงสูดหายใจเข้าลึก ๆ เสือกหนึ่ง สีหน้าท่าทางมุ่งมั่นดุจทหารกล้า ถามอวี่สีว่า “เรือนหลักอยู่ที่นี่ใด”

อวี่สีถอดเสื้อคลุมของชื่อจื่อพับเก็บให้นางอย่างเรียบร้อย ย่อเข่าลงเล็กน้อย “เชิญตามบ่าวมาเจ้าค่ะ”

เมื่อออกจากประตูก็เดินเลียวซ้ายเลียวขวาอยู่พักหนึ่ง เส้นหมยจึง

พอจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดซึ่งเสียงเงินถึงให้เจ้าผักกาดขาวน้อยอาศัยอยู่ที่เรือนเขียวอี เพราะเรือนเขียวอีของนางตั้งอยู่ด้านหลังเรือนหลักเดิมที่เป็นสถานที่ที่ชายาอ่องคนก่อนพักอาศัย เพื่อสะดวกต่อข้อจ้อในการไปคารวะทักทายถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ยามนี้จู่ ๆ กลับกลายเป็นสถานที่อันเตี้ยของชู้รัก

เส้นเหมยจึงมองแนวกำแพงที่คั่นกลางระหว่างเรือนเขียวอีและเรือนหลักนั้นแล้วตะปากลเล็กน้อย กำแพงแค่นี้จะกันอะไรได้กัน

“บ่าวคารวะข้อจ้อเจ้าค่ะ” ทันทีที่เดินเข้าประตู เส้นเหมยจึงก็คุกเข่าทั้งสองลงคำนับซึ่งเสียงเงินอย่างยิ่งใหญ๋! เสียงกระแทกดังตบ ทำทางจริงจังเป็นที่สุด

ซึ่งเสียงเงินนั่งอยู่ที่ตำแหน่งประธาน หรีตามองนาง “เจ้าเป็นบ่าวรับใช้จนเคยตัวหรืออย่างไร ชายาข้อจ้อควรแทนตัวเองว่าข้าน้อย”

เส้นเหมยจึงรีบเปลี่ยนคำพูดทันที “ข้าน้อยผิดไปแล้วเจ้าค่ะ!” ระมัดระวังเช่นนี้ คงคาดการณ์ได้แล้วกระมังว่าเขาจะทำโทษนางทั่วทั้งร่างดูเจ้าหนูตัวน้อยที่เฉลียวฉลาด แวตามีประกายเยียบคม

ซึ่งเสียงเงินหัวเราะเสียงเย็นคราหนึ่ง พิงร่างเข้ากับพนักเก้าอี้ด้านหลัง เหลือบมองนางแล้วเอ่ยว่า “ชงขาให้ข้าสักกา วันนี้ยุ่งจนถึงยามนี้ ไม่ได้ดื่มน้ำแม่สักอีก”

“เจ้าค่ะ!” เส้นเหมยจึงรีบร้อนลุกเดินออกไปด้านนอกทันที ตามคนไปที่ห้องน้ำชาของเรือนหลัก

ซึ่งเสียงเงินคิดเช่นนี้ เจ้าอยากหาเรื่องคนคนหนึ่งก็ง่ายตายราวกับพลิกฝ่ามือ เช่นการชงชานี้ เขาโทษว่าน้ำชาร้อนเกินไป โทษนางว่าฝีมือไม่ดีได้ อย่างไรเสียสตรีที่เข้าใจศาสตร์การชงชานั้นมีน้อยยิ่งนัก ไม่ใช่ว่าอย่างไรก็จับผิดได้ตามสบาย

แต่เขากลับคาดไม่ถึงว่าเส้นเหมยจึงกลับมาชุดชงชาและใบชา
ทั้งหมดมาตรงหน้าเขา

“นายท่านต้องการชาชนิดใด ชาร้อนหรือชาเย็นเจ้าคะ” นางเอ๋อ
ถามพลางยิ้ม

ซึ่งเสียงเงินยกมือขึ้นโบกสีหน้านิ่งขม “ตามใจเจ้า”

“ข้าน้อยเกรงว่าชาที่ซึ่งตามใจข้าน้อยจะไม่ถูกปากนายท่าน”
เส้นเหมยจึงพูดอย่างจริงจัง “แต่นายท่านหาใช้คนเลวที่จงใจหาเรื่อง
ผู้อื่นไม่ เช่นนั้นข้าน้อยจะชงชาหลงจิง³ อุ้ให้ก็แล้วกันเจ้าคะ”

พุดจาเสียไร้ช่องโหว่ การกระทำก็ไร้ข้อบกพร่อง ซึ่งเสียงเงิน
พบว่า ดูเหมือนตนจะถูกนางเปลี่ยนแซกเป็นเจ้าบ้าน⁴ ไปเสียแล้ว เดิม
เป็นเขาที่หาเรื่องลงโทษได้ตามใจ แต่คำพูดเพียงไม่กี่ประโยคของนาง
บอกทั้งชนิดและระดับความร้อนของชาแก่เขาแล้ว หากประเดี๋ยวเขา
ยังเอ่ยว่าไม่ชอบอีก เช่นนั้นจะไม่กลายเป็นคนเลวที่จงใจหาเรื่องผู้อื่น
ที่นางเอ๋อถึงหรือ

หญิงม่ายผู้นี้ช่างเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก!

เขามองนางชงชาอย่างขุ่นเคือง ในดวงตาเต็มไปด้วยความ
เกลียดชัง

เพียงแต่เส้นเหมยจึงเข้าใจศาสตร์การชงชา อาจารย์เคยสอนนาง
เดิมการชงชาที่เป็นกระบวนการการต้มด่ำกับความสุนทรีย์ ถ้วยชาชนิด
หนึ่งใบ ช้อนเงินกะทัดรัด กาน้ำชาสองใบ ถ้วยหยก⁵ ใบหนึ่ง เมื่อ
เทน้ำผ่านใบชา น้ำชาหอมกรุ่นบริสุทธิ์ก็รินลงถ้วย

³ เป็นชาที่ได้ชื่อว่าชาแห่งจักรพรรดิ (Imperial Tea) จัดเป็นหนึ่งในสิบสุดยอดชาจีน

⁴ เป็นสำนวน หมายถึง พลิกสถานะจากฝ่ายเสียเปรียบให้เป็นฝ่ายได้เปรียบ

⁵ คือ ถ้วยพักชา ลักษณะคล้ายเหยือก

“นายท่านเชิญดื่ม”

ซึ่งเหลียงเงินได้สตรีน้าชาที่นางส่งมา ขมวดคิ้วเล็กน้อย
“ฝีมือการชงชาของเจ้านี้ร่ำเรียนมาจากผู้ใด”

เหลียงเงินจึงว่า “ม่อซางผู้เลื่องชื่อแห่งเมืองหลวงเจ้าคะ”

คาดไม่ถึงว่าเป็นม่อซาง! ซึ่งเหลียงเงินเล็กคิ้ว แม้ว่าเขาจะอยู่ไกลถึงแคว้นเยียน แต่ก็เคยได้ยินชื่อเสียงของม่อซางมาก่อน คนผู้นั้นมีความสามารถรอบด้าน ไม่มีสิ่งใดที่กระทำไม่ได้ เข้าใจศาสตร์การชงชา รู้ดาราศาสตร์ เคยได้รับการยกย่องว่าเป็นเสาหลักของต้าหมิง

แต่เขาตายไปเมื่อปีที่แล้ว ทั้งที่อายุยังไม่ถึงสามสิบปี มีคนกล่าวว่าเขาตายเพราะอดอันที่ไม่สมหวังบ้าง ถูกผู้ที่อิจฉาริษยาสังหารบ้าง อย่างไรก็ตามคำพูดคนย่อมเล่าลือกันไปแตกต่างกันไปมากมาย วิจาร์ณิกันไปต่างๆ นานา

สตรีนางนี้กลับโชคได้ร่ำเรียนศาสตร์การชงชาจากม่อซาง! ซึ่งเหลียงเงินจิบน้ำชาอีกหนึ่ง รสชาติแรกขมปร่าเล็กน้อย ตามมาด้วยความหอมกรุ่น ก่อนจะรู้สึกชุ่มลำคอ รสชาติลิ้กล้ำ

เขาเสียดายที่จับผิดไม่ได้อยู่บ้าง อย่างไรก็ตามเขาก็เคยเคารพบุคลิกและความสามารถของม่อซาง เพียงแต่ชาตินี้ไม่มีวาสนาได้พบกัน

“เจ้ายังทำอะไรได้อีก” ซึ่งเหลียงเงินเม้มปากเอ่ยถาม